

Margaret Johnson

18...
și nu e timp
de pierdut

Agape

Margaret Johnson

18 ... și nu e
timp
de pierdut

*Pentru Felicia
Sharon, Brad, John
și în amintirea lui Jim*

CAPITOLUL 1

„Mami, aș vrea să vorbesc ceva cu tine, dar nu spune ‚nu‘ pînă nu mă asculți pînă la sfîrșit“. O observam pe Kathi care avea acum aproape optsprezece ani cum desena cu furculița figuri fără sens pe fața de masă. Simțeam cum mă cuprinde o neliniște, și m-am așezat. „Este așa, mami: Felicia și cu mine am vrea să închiriem împreună la vară o locuință“.

„Numai peste vară“, a adăugat ea repede, în timp ce și-a ridicat capul și m-a privit în față.

„Îmi cunoști răspunsul. El e ‚nu‘! N-are sens să mai discutăm despre asta!“ am spus eu cu hotărîre.

M-am ridicat de la masă și am vrut să ies, cu speranța că această temă este închisă odată pentru totdeauna. Kathi nu s-a mișcat.

„Încearcă totuși să mă înțelegi, mami. Aș vrea să locuiesc împreună cu Felicia numai peste vară. Îți promit că la toamnă sint înapoi - te rog, ascultă-mă!“

Toate sfaturile bune la întrebarea: „Cum îmi cresc copiii?“ mi-au apărut deodată în față și m-au izbit ca o măciucă. Lacrimile amenințau să-mi sufoce glasul, și nici nu îndrăzneam să răspund. Stăteam acolo și o priveam pe cea de a doua fiică a mea, a cărei față altminteri așa de veselă se întristase brusc. Știam că puteam schimba aceasta cu o propoziție: „Da, Kathi, du-te, ai binecuvîntarea mea“, dar totuși nu puteam spune ceva cu care nu eram de acord. Kathi avea șaptesprezece ani, era o fată zveltă cu părul negru ca pana corbului care îi flutura lung și răsfirat pe umeri și îi înrăma fața. Sub șuvițele de pe frunte apăreau doi ochi negri strălucitori care reflectau fiecare simțămînt. Ea scînteia pur și simplu de viață și energie, viociunea ei atrăgea pe oameni, producînd efectul unui magnet asupra adolescenților, care o înconjurau neîncetat. Ea părea să dea așa de mult din sine, încît prietenii ei o căutau numai ca să poată fi împreună cu ea. Dintotdeauna a fost așa. Nu știu de ce nu m-am obișnuit de-a lungul vremii cu asta. Mă necăjea faptul că trebuie să lupt mereu pentru timpul ei. Dar Kathi era Kathi! Prietenii ei erau nenumărați. Iar Felicia era o prietenă încă și mai deosebită, pe care eu - poate tocmai de aceea - o puteam suferi cel mai puțin.

Cînd Kathi și cu mine stăteam așa față în față, simțeam cum urcă mînia în mine: mînie pe Felicia, care mi-o luase pe Kathi, mînie pe toți prietenii ei, care aveau mai mult din ea decît mine.

Și eram furioasă pe zidul care se înălțase între noi. Mereu auzeam că Kathi e altfel, că e ceva deosebit; și totuși mie, mamei ei, îmi venea cel mai greu s-o înțeleg. Eram furioasă că voia să plece de acasă. Cel mai mult mă supăra faptul că urma să atingă curînd „vîrsta-minune“ de 18 ani și că atunci n-o voi mai putea reține cu nimic. „Nu, nu, nu“ m-am auzit spunînd, și m-am speriat de vocea mea. „Nu vei pleca. Iar dacă pleci, nu mai e nevoie să te întorci înapoi. Nu!“

Am fugit pe lângă ea înainte ca durerea să-mi aducă lacrimi în ochi, am alergat în dormitorul meu și m-am aruncat pe pat.

Kathi stătea în ușă și căuta anevoios să se stăpînească.

„De fapt de ce? De ce vrei să rămîn aici?” a întrebat ea. „Pentru că sînt singura fiică care am rămas acasă, sau ca să fac cumpărături pentru tine? De ce? Doar îi ai pe băieți - de mine nu ai nevoie!” Ea s-a întors și a ieșit afară, pe cînd eu strigam după ea cu glasul sufocat de emoție singurele cuvinte pe care le puteam spune în această clipă: „Pentru că, Kathi - pentru că te iubesc!” Ușa casei s-a închis în urma ei, apoi s-a făcut liniște.

Mă durea inima, și m-am pus iarăși pe pat. Era la începutul lui martie, vîntul californian vestea primăvara. S-a întunecat, și a venit vremea să pregătesc cina pentru Vern și pentru băieți.

Kathi, striga inima mea, unde ai plecat?

Cînd s-a ridicat acest zid între noi? Oare în vremea cînd erai încă o fetiță mică și eu primeam un copil după celălalt? A trebuit atunci să devii prea repede matură?

Oare în anii cînd sora ta mai mare Cindy a devenit adolescentă și împărțeam cu ea multe secrete?

Oare atunci cînd s-a căsătorit Cindy și tu ai simțit acea „gelozie a fiicei a doua”?

Oare de vină a fost faptul supărător că ai devenit sora cea mare a unei bande de frați gălăgioși?

Ce s-a întîmplat cu fetița de cinci ani cu obrații bucălați care mi-a luat odată mîna și m-a rugat încet s-o ajut să se roage „ca Isus să vină în inima mea”?

Am oftat adînc și m-am rugat la Dumnezeu să-mi arate cum să clădesc o punte peste această prăpastie dintre noi. Dar adînc în lăuntru meu eram rănită. Eram sigură că Kathi se dusese la Sharon sau la Felicia ca să relateze despre noua noastră ciocnire. Kathi, Sharon și Felicia devenise un trio nedespărțit - unul prost și nesocotit. Presupuneam că Kathi lua aceeași poziție de „lasă-mă-n pace” ca majoritatea adolescenților.

Dar eram hotărîtă s-o readuc la rațiune, să o silesc să-și vadă responsabilitatea, și aici mă ciocneam cu o personalitate la fel de puternică ca și a mea.

Acum a devenit majoră, faptul acesta de abia mi-l puteam imagina! Mi se părea ca ieri că o țineam în brațe și îi uram bun-venit celei de a doua fiice a mele.

Vern și cu mine am dorit foarte mult să ne creștem copiii în așa fel ca să iubească pe Dumnezeu și să trăiască pentru El. Dar trebuie că am devenit cîndva rigidă și neînduplecată în părerile mele.

„Doamne”, mă rugam din nou, „dă-mi răbdare, dragoste și înțelegere pentru Kathi”.

Cu această rugăciune în inimă o ajutam pe Kathi puțin mai tîrziu să pregătească petrecerea de ziua ei de naștere. Ea era nespuse de agitată, a frecat și a curățat casa, și a cumpărat din magazinul de alături ultimele lucruri necesare. Încîntarea ei a făcut ca și eu să mă simt mai bine dispusă.

Cînd fetele au venit treptat și am văzut cum le întîmpina Kathi la ușă, mi-a venit să zîmbesc. Nu era de mirare că toți o iubeau așa mult, am gîndit eu. Ea saluta pe fiecare fată în așa fel de parcă ar fi fost singura pe lume. Îmi plăcuseră totdeauna petrecerile Kathiei, dar seara aceasta n-o voi uita niciodată.

Casa s-a umplut curînd de chicotitul fetelor care se așezaseră una lângă alta pe sacii

de dormit în sufragerie. Ele au râs și au țipat pînă tîrziu noaptea, au băut Cola, au mîncat zgomotos cartofi prăjiți și prăjituri, iar clipele cele mai comice le-au imortalizat la blitz-ul aparatului foto.

Iar Kathi - mereu punctul central, ultima care a mers la culcare și prima care s-a sculat, o mică gazdă perfectă care mereu se grăbea de colo-colo și aducea de mîncare.

În difuzoarele stereo răsunau puternic cele mai noi cîntări, și deși Vern și cu mine de abia puteam dormi, ne-a molipsit fericirea fiicei noastre. Cînd auzeam veselia care umplea casa, îmi venea gîndul: Poate că Felicia va merge înapoi după terminarea școlii la părinții ei în Texas, și fetele vor uita de planul de a se muta de acasă! Zîbeam mulțumită și încercam să mă mîngîi cu asta, dar adînc în mine era o nesiguranță care mă rodea.

În dimineața următoare, sufrageria arăta ca după explozia unei bombe. Am adunat sticle de Cola de sub scaune și de pe mese; pungi goale de cartofi prăjiți stăteau risipite prin cameră, covorul era plin de resturi de cartofi; peste tot am găsit cutii de prăjituri - goale pînă la ultima firimitură. Iar Kathi era sus în camera ei - dormea adînc.

Cînd făceam curat în casă, mă gîndeam că asta va fi fost probabil ultima petrecere de toată noaptea a Kathiei.

Am avut dreptate. A fost ultima ei petrecere - și ultima ei zi de naștere.

CAPITOLUL 2

Kathleen Ann s-a născut într-o dimineață de martie rece și vijelioasă a anului 1951 în Michigan. O strîngeam cu dragoste la piept și o desfășam cu grijă din pătură. Îmi dorisem încă o fată, și am fost încîntată cînd sora medicală mi-a spus că am o fiică. Două fete sînt ideale, mă gîndeam mulțumită în acea dimineață. Mi-ar fi plăcut să am și eu o soră, dar am crescut într-o casă plină cu băieți. O să-mi facă plăcere să cumpăr fetelor mele păpuși, să le îmbrac cu aceleași haine, să le probez coafuri, să le fac rost de fundițe de păr, pălărioare și pantofiori de lac.

Suburbia Grand Rapids era un loc liniștit, pașnic, ideal pentru creșterea copiilor. Tocmai ne cumpărasem prima noastră casă proprie și ne stabilisem acolo mulțumiți cu cei doi copii ai noștri. Deși fetele mele erau extrem de deosebite între ele, însemnau pentru mine la fel de mult.

Cindy era mică cu părul lung și cîrlionțat, fermecător. Kathi a crescut cu obrăjii bucălați și vioaie, mereu în mișcare. Ea se potrivea bine cu Sheba, cățelușa cu care alerga adesea în jurul casei, pe cînd încerca s-o țină de coadă.

De abia începuse să vorbească, și Kathi pâlăvrăgea deja cu fiecare pe care-l întilnea. Făcea bucuross vizite, de aceea, la cei patru ani ai ei a fost foarte încîntată cînd a aflat că vrem să vizităm pe părinții mei în California.

„Fetelor”, am spus eu într-o zi de primăvară lui Cindy și Kathi, „plecăm în California ca să vizităm pe bunicul și pe bunica, iar cînd ne întoarcem, veți avea în curînd un frățior sau o surioară”.

Ele au ieșit din cameră țopăind și chicotind vesele.

„Desigur că va fi un băiat”, am spus eu serioasă lui Vern. „Doar ni l-am comandat așa”. Amîndoi ne doream un fiu.

Am petrecut două luni minunate la părinții mei în frumosul Pacific Palisades în apropierea mării. Zi de zi ne bucuram de briza blândă a mării, de clima plăcută și de munții care se înălțau în sus, și învățam să iubim tot mai mult aceste lucruri.

Cu o lună înainte de nașterea fiului nostru Richard, ne-am luat în cele din urmă cu inimă grea rămas-bun și am plecat cu trenul spre casă în Vestul Mijlociu. Cindy și cu mine stăteam liniștite și citeam aproape tot timpul călătoriei. Kathi însă alerga dintr-o parte într-alta a culoarului, saluta pe străini și bucura pe toți cu pălăvrăgeala ei veselă de copil. Făcea ceea ce era pentru ea cel mai firesc lucru de pe lume - ea își arăta simpatia ei oamenilor. Era deci de mirare că toți trebuiau s-o iubească?

Deja când Cindy și cu Kathi erau încă mici, Vern și cu mine le-am povestit despre Domnul Isus și ne-am rugat cu ele. Kathi cânta bucuos. Mai târziu a ieșit la iveală și talentul ei actoresc și capacitatea ei de a-i încînta și atrage pe oameni. Adesea se pune în fața unei cete de adulți și le cânta peltic cîntecele. Unul care îi plăcea în-deosebi suna:

Aș vrea să fiu ca Isus; Aș vrea să fiu ca El!

Duhul Său mă conduce; El mă copleșește cu dragoste.

În cuvînt și-n faptă - aș vrea să fiu ca El.

Kathi era liniștită și gînditoare cînd auzea povestirile biblice și cînd se ruga. Ea părea încă de cînd era foarte mică să înțeleagă ce înseamnă să te încrezi în Isus.

Era într-o după-amiază de duminică - Kathi se apropia de a cincea aniversare a zilei ei de naștere - cînd a venit la mine, mi-a luat mîna și a spus apăsător: „Mami, spune-i lui Cindy să iasă afară din cameră”.

„De ce, dragă?” am întrebat-o.

Ea m-a tras spre sine și mi-a șoptit: „Pentru că aș vrea să primesc pe Isus în inima mea”.

I-am făcut lui Cindy semn să plece din cameră. Kathi și cu mine am îngenuchiat lîngă canapea.

„Dragă Doamne Isuse”, s-a rugat Kathi cu vocăa ei subțire, „Te rog să intri azi în inima mea!” Ochii mi s-au umplut cu lacrimi cînd am îmbrățișat-o. „Ascultă, Kathi, cînd noi Îl rugăm pe Isus să vină în inima noastră, El nu ne va părăsi niciodată. El a promis să fie totdeauna cu noi”.

Ea a dat din cap, și ochii ei negri altminteri jucăuși erau liniștiți și serioși.

A fost pentru prima oară cînd Kathi și-a pus conștient viața în mîna Domnului ei. Era primul pas pe o cale care urma să o conducă tot mai aproape de Isus.

CAPITOLUL 3

După ce ne-am întors din California, am văzut deodată statul Michigan cu alți ochi. Fuseserăm deplin orbiți de frumusețea orașului Pacific Palisades de pe țărmul oceanului. Să mergi în aprilie la plajă, să cosești iarba în decembrie și să spui adio pentru totdeauna cizmelor și mănușilor - aceasta ne părea la toți prea frumoase pentru ca să fie adevărate. De aceea, ne-am mutat acolo imediat ce Vern a găsit un loc de muncă în California. Am cumpărat o casă mică care se afla la cîteva blocuri de parte de cea a părinților mei, ne-am stabilit acolo și am început un nou capitol de viață. De fapt - cînd a venit în acel an Crăciunul și ne gîndeam la oameni de zăpadă,

datul cu săniuța și clipele plăcute la gura sobei, aveam un nod în gât. Am avut nevoie de cîtva timp pînă ne-am obișnuit cu stilul de viață californian - dar nu a durat prea mult. Curînd am învățat cum se trăiește în aer liber, cum se frige grătar în spatele casei, și cum se cumpără cadouri de Crăciun în haine de vară. Ochelarii de soare erau indispensabili ca și cheia de mașină - părea să fie o țară unde nu plouă niciodată. De asemenea, n-a trecut mult pînă ne-am obișnuit cu străzile gălăgioase, cu o circulație intensă. O localitate nu era la multe mile depărtare, ci îți trebuiau cîteva minute, pînă la o oră, ca să treci dintr-una în alta. Ne bucuram de Disneyland, Knottsberry Farm și ocazional văzînd vreo personalitate renumită. Al patrulea copil al nostru, David, s-a născut în același an în care ne-am mutat în California, și rugăciunea noastră după un frate pentru Richard a fost ascultată.

„Tocmai cum ni l-am comandat“. Vern și cu mine nu mai puteam de bucurie. „Două fete și doi băieți“.

Mă pripeam totuși cu mulțumirea mea de sine, căci cînd David avea nouă luni, am simțit vechea senzație de rău. M-am dus la doctor, și am auzit binecunoscutele cuvinte: „Ei, doamnă Johnson, o să aveți un copil“. Era prea mult, prea repede, gîndeam eu nervoasă, cînd am plecat spre casă. Cum o să pot îngriji de cinci copii? Casa noastră era prea mică, finanțele noastre erau și mai mici, iar puterea mea era cea mai mică.

„Nu pot s-o cred“, am spus eu timp de nouă luni. Și chiar pe drum spre spital simțeam o ură ascuțită în mine, că acest copil ne-a distrus planurile bine chibzuite. Dar cînd Danny s-a aflat în brațele mele, a dispărut toată ranchiuna. Era un băiețel frumos, sănătos. Eram sigură că Dumnezeu voia să ne arate prin el ceva deosebit.

Deocamdată însă au trecut zilele vesele, liniștite. Viața și-a arătat partea mai aspră: sticlute de supt, scutece, spălatul pe cap, periatul părului, curățatul pantofilor și nopțile nesfîrșite cu țipete de sugar au devenit un coșmar. Îmi părea că singurele mele cuvinte sînt: „Nu, nu, nu... nu pune mîna... nu vărsa laptele... culcă-te odată...“

„Aceștia sînt cele mai buni ani ai vieții tale“, obișnuiau oamenii să spună, și eu aprobam apoi dînd din cap obosită și neîncrezătoare. Trei băieți, toți trei sub trei ani, păreau să mă stoarcă de puteri. Fetele erau trimise dimineața repede la școală, întrebarile pe care mi le puneau rămîneau fără răspuns.

La amiază, după școală, Cindy se mîngîia prin faptul că se adîncea în vreo carte. Kathi însă petrecea tot mai mult timp la prietenele ei. Încă de pe atunci legătura mea cu ea se destrăma încet.

Doream din toată inima s-o pot lega cumva pe Kathi de mine... dar părea să nu existe timp sau cale pentru asta. Ea era independentă și-și găsea compensația în afară la prietene; căci casa noastră era plină vîrf de copii...

„Spune totuși, mami“, a zis ea odată, „tu ai prea mulți copii“.

N-am răspuns, dar am devenit foarte descurajată. Peste tot în Pacific Palisades domnea bunăstarea - numai în casa noastră nu. Aveam neapărată nevoie de mai mult spațiu pentru copiii noștri în creștere.

Los Angeles cu multele lui suburbii se întindea pe o mare suprafață din California de sus, și livezi cu iarbă fragedă în care au înflorit odată portocali se transformau în locuințe cenușii. Ținuturi de margini deveneau comunități de sine stătătoare, care se concentrău pe centre mari de cumpărături.

La o anumită depărtare de mare, în spatele munților, era valea San Fernando, una

din cele mai rapid crescute suburbii ale Los Angeles-ului. Duminică după-amiază plecăm adesea cu copiii în mașină prin Topanga-Canyon în această vale, ca să căutăm o casă potrivită pentru familia noastră, care trebuia desigur să nu fie nici prea scumpă.

Cînd ajungeam pe șosea în locul cel mai înalt și o luam la vale, ni se deschidea înaintea ochiilor priveliștea unei mări uriașe de case. Am cutreierat multe străzi și un cartier după altul. După ce ne-am uitat deja la câteva case, am intrat într-un fel de casă țărănească - și ca dintr-o singură gură am exclamat cu toții: „Asta-i cea bună...” Ne-am mutat acolo spre sfîrșitul verii cu micul nostru clan.

Era o vară lungă, caldă, în valea San Fernando. O criză după alta s-a năpustit peste familia noastră.

Din pricina unei operații de rutină am mers la spital, dar au survenit complicații și a trebuit să petrec cele mai frumoase luni de vară în spital. Rezultatul acestei boli a fost o uriașă sumă de bani - onorariul medical. Părea să existe doar o soluție: îndată ce-mi voi fi recîștigat puterile, să merg să lucrez.

Primăvara, Cindy a fost grav bolnavă și a trebuit să fie internată în spital. După aceea, medicul i-a prescris să stea șase luni în pat. Cindy și cu mine ne-am apropiat foarte mult prin boală, și Kathi se simțea tot mai mult a cincea roată la mașină.

Noi o tachinam deseori pe Kathi, întrucît totdeauna ea trebuia să fie aceea care să țină ușile deschise în timp ce eu cu un copil după altul mă grăbeam la doctor. Kathi părea să fie imună față de orice boală. Simțeam că era necesar să-i facem vreo bucurie pentru că trebuia să petreacă atît de mult timp cu Cindy și cu băieții. De aceea, Vern și cu mine ne-am hotărît să-i cumpărăm un ciine mic pe care și-l dorise așa de mult. „O să îngrijesc de el, o să-l hrănesc; și dacă murdărește ceva, voi curăța”. Kathi nu-și încăpea în piele de încîntare.

Și așa a venit Queenie în căminul nostru - un smoc mic, alb cu negru, de energie, care se potrivea exact cu Kathi. Peste zi alergau unul după altul în curte, iar seara Queenie se lipea mîriind ușor de Kathi. Toată dragostea și tandrețea care se aflau în Kathi se risipeau pe atunci asupra acestui cățeluș.

Oriunde se afla Kathi, acolo era și Queenie. Adesea îl găseam noaptea la ea în pat făcut ghem sub pătură la capătul patului.

Într-o zi, cînd un camion cu motorul urlînd a trecut brutal pe strada noastră, l-a surprins pe Queenie și l-a omorît imediat. Kathi era nemîngiată. „Cățelușii ajung în cer, mami?” m-a întrebat ea în timp ce-i curgeau lacrimile pe obraz.

Eu am plîns împreună cu ea, cînd am depărtat lucrurile care aparțineau cățelușului. Și deși i-am promis să-i cumpăr curînd un alt cățeluș, Kathi, care era așa de sensibilă și de gingașă, s-a resimțit multă vreme de pierderea animalului iubit.

CAPITOLUL 4

„Acum, copii...” a spus Vern, după ce găsisem un loc de muncă într-un birou în apropierea locuinței noastre, „mami va merge la lucru, iar voi toți va trebui să purtați un pic de responsabilitate”.

Despre Cindy, care tocmai intrase la High School (liceu), știam că putea fi înțeleghătoare și gata să ajute și că o să facă exact ceea ce i se va spune. Kathi avea doispre-

zece ani și ne gîndeam că va trebui să ajute la îngrijitul celor mici. Danny urma să rămînă la mama mea, în timp ce eu eram la servicii. Părea să fie singura rezolvare pentru problema noastră financiară grea.

Kathi avea deja așa mulți prieteni în împrejurimi, și atîtea de făcut încît îi era tot mai greu să-și amintească îndatoririle casnice. Mi-am surprins dorința ca ea să se molipsească un pic de amabilitatea, ascultarea și liniștea Cindyei. Kathi era o sălbăticiune, care purta cu plăcere blugînșii și cămășile tatălui ei. Părul ei era lung, iar cel de pe frunte mereu îi venea în ochi. O, luptele acestea, pe care le duceam din pricina coafurii ei! Rugăminte, dojană, amenințare - nimic nu a ajutat.

„Mami”, mi s-a adresat Kathi într-o zi, „Aileen ia ore de pian, și aș putea să merg împreună cu ea în aceeași seară. Îmi dai voie să merg și eu?”

„Despre asta sînt mai mult decît bucuroasă, dragă”, i-am spus eu, „dar trebuie să-mi promiți că vei exersa”.

Muzica fusese totdeauna o parte din viața mea - uneori îmi era chiar și un ajutor.

Gîndul că pot da copiilor mei posibilitatea să învețe la pian mi-a produs cea mai mare bucurie.

Mă gîndeam de asemenea că poate prin acest hobby comun s-ar putea clădi o punte peste prăpastia dintre noi.

N-am avut dreptate! Orele de pian nu însemnau nimic pentru Kathi. Ea cînta cu plăcere la pian, cînta și cu gura și compunea propriile ei bucăți, dar exersatul era un chin pentru ea. Gamele și studiile erau o chestiune supărătoare. Ședeam adesea lîngă ea la pian ca s-o ajut, și izbucneam apoi în cele din urmă amîndouă în lacrimi. „Nu e corect, Kathi”, am accentuat eu cumva. „Acum cîntă încă o dată”. Ea a cîntat apoi încă odată cu aceleași greșeli. „Acum oprește-te, iată cum să faci...”, și apoi i-am executat întreaga bucată. „Încearcă acum”.

„Sînt obosită. Nu mai vreau să exersez”.

„Dar ai ore în seara asta”.

„Știu. O voi ruga pe d-na Rubins să-mi dea voie să cînt ceva ce-mi place mie”, a spus Kathi; și a făcut-o. De la ora de pian a adus apoi acasă mica piesă foarte cunoscută pe atunci „Tommy”, și apoi seara tîrziu o cînta în versiune proprie și cu înflorituri personale. Săraca d-na Rubins! Ea n-o putea înțelege pe Kathi. Ea vroia s-o învețe cum se cîntă la pian, dar tot ce dorea Kathi era să cînte. Anii de tinerețe ai Kathiei erau plini de neîncetate îndemnuri ale lui Vern și ale mele: „Kathi, fă-ți curat în cameră!” - „Trebuie să te duci la dentist și să-ți repari dinții!” - „Pregătește-te mai bine pentru ora de pian!” - „Ai grijă de frații tăi!” Toate acestea erau numai o parte din lucrurile de care încerca să scape.

Ea prefera mult mai mult să se uite la jocul de baseball sau să joace baschet pe stradă sau să se plimbe fără rost cu Aileen sau Candy prin oraș sau să petreacă ziua în bazinul de înot al lui Candy.

În vara cînd Kathi a împlinit treisprezece ani, ne-am mutat siliți într-o casă mai mare, care se afla doar la cîteva case de liceul ei. Acum mergeau și cei trei băieți la școală, și le-am ordonat fetelor să se îngrijească de frații lor.

„Kathi”, spunea Vern tot mereu, „după școală vino imediat acasă și ai grijă de băieți”. Teoretic ea era cu totul de acord.

„Desigur, tătucule”, zîmbea ea sincer.

Dar după școală avea încă atîtea altele de făcut, atîtea lucruri de care să se in-

formeze, să flectărească cu așa mulți prieteni, încît venea adesea de abia la cină.

„Am uitat”, spunea ea atunci, și ochii ei negri sclipeau nevinovați. De abia trecea cina și se spălaseră vasele, de abia erau rezolvate temele de casă, și Kathi se și agăța de telefon și se sfătuiă cu Sharon sau Michele sau Nancy despre cum și unde să se întâlnească a doua zi și cu ce să se îmbrace. Dacă aveau o temă deosebit de interesantă, trecea întreaga seară cu asta, pînă ce în sfîrșit Kathi cădea pe pat obosită moartă.

Energia Kathiei era firește dezumflată dimineața, și scularea ducea regulat la manevre destul de dificile. Ea era fără îndoială un om al nopții. În timpul întregii proceduri de dimineață și la micul dejun era așa de absentă, încît indicațiile pentru zi în această oră de dimineață nu păreau niciodată să ajungă la ea.

Kathi a devenit iubita vecinilor din noul nostru bloc de locuințe. Ea era dădăcă pentru copii și prietenă pentru femeile mai tinere de pe stradă. Toate o iubeau. Dar pentru mine era mai mult ca neliniștitor faptul că propriile ei treburi gospodărești rămîneau nefăcute, în timp ce ajută unei vecine să curețe casa sau să păzească copiii.

„Vern, tu trebuie să vorbești cu această fată”. Ea fusese de curînd numită „această fată” după un serial care rula chiar atunci la TV cu același titlu. Ea nu numai că semăna cu actrița din acest serial, ci era și aceeași personalitate intensă. Oricine, care o cunoștea, a numit-o pentru o vreme numai „această fată”.

Vern a avut în felul lui blînd, plin de înțelegere, lungi convorbiri cu ea, și ea a acceptat și i-a promis să-și țină camera curată, să-și pieptene părul, să nu mai umble cu picioarele goale, și să vină imediat după școală acasă.

În timpul acestor ani furtunoși, Vern mi-a fost și mie un mare ajutor. El și Kathi se înțelegeau bine, și el putea s-o convingă. „Las-o numai”, m-a îndemnat el, „se va descurca pînă la urmă”.

Vern a fost un sprijin puternic pentru Kathi și cînd ea a început să pună la îndoială bazele credinței, despre care ea, ca și copil, fusese așa de convinsă. „Tati, cum putem să știm că religia noastră este singura adevărată?” l-a întrebat pe Vern într-o seară după serviciul divin. Vern a adus Biblia, s-a pus cu Kathi la masă și a deschis cu răbdare la diferite versete pe care trebuia să le citească și să cugete la ele. „Vezi tu”, a explicat Vern, „păcatul a creat o mare prăpastie între Dumnezeu și om, și nu a existat nimic care să-i împace - chiar dacă omul a dus o viață cît se poate de bună și și-a dat toate silințele, asta nu a ajutat la nimic. De aceea, Dumnezeu Însuși a venit pe pămînt sub chipul lui Isus Cristos ca să fie Puntea. Dacă credem în El, dacă ne încredem în El că ne iartă păcatele și-L rugăm să devină Domnul vieții noastre, atunci Dumnezeu ne primește la Sine, întrucît Isus S-a dat pe Sine la Golgota pentru noi”.

Kathi avea și mai multe întrebări, cînd se întâlnea cu adolescenți aparținînd altor confesiuni, dar mereu răbdătorul Vern a ajutat-o. Ea a început să studieze personal Cuvîntul lui Dumnezeu, și eu am găsit adesea bilețele cu versete scrise din Biblie lîngă patul ei. Ea căuta pe Dumnezeu, și căuta răspunsuri la întrebările ei.

„Dar ce se întîmplă cu toți oamenii care n-au auzit niciodată despre asta, tată? Ce se întîmplă cu prietenii mei? Nu ajunge să fii un om bun?”

„Asta-i o întrebare veche, Kathi, și una bună”, a răspuns Vern. „Noi putem să ne încredem în Dumnezeu că El ne ajută să facem ce este drept și cinstit. Dar este datoria noastră ca să spunem fiecăruia și pretutindeni despre Isus. Cu alte cuvinte, trebuie să facem ce spune El”.

Într-o noapte, cînd am trecut pe lîngă camera Kathiei, am auzit-o plîngînd. Am

deschis ușa, am intrat și m-am așezat pe marginea patului.

„Ce ai, dragă?”

„E din pricina lui Dumnezeu. El nu-mi răspunde la rugăciuni. Mă rog și mă rog, și El nu răspunde”.

„Va răspunde cu siguranță, dragă”. I-am dat la o parte șuvițele de păr negru de pe față și i-am sărutat obrajii umezi.

„Uneori durează o vreme, și noi devenim nerăbdători, dar Dumnezeu răspunde totdeauna - cumva, în vreun fel. O știu. Am experimentat-o eu însumi”.

Kathi se afla lăuntric tocmai în stadiul în care căuta să se regăsească pe sine: ea se îndoia de Dumnezeu și se îndoia de ea însăși. Era o treaptă de dezvoltare, o știam, și eram mulțumită pentru clipele în care mi se deschidea și-mi împărtășea problemele ei. Îmi povestea despre grijile camarazilor de clasă, care o împovărau mult. Era adînc îngrijorată de prietenii ei și se ocupa de problemele lor, ca și cum ar fi fost ale ei.

„Ești încă prea tînără ca s-o scoți la capăt cu grijile fiecăruia, Kathi”, i-am spus atunci, dar ea nu s-a sinchisit de asta.

Prin căutările ei stăruitoare, Kathi a primit răspuns la multele ei întrebări, și a devenit astfel puternică în credință. Ea era „în armonie cu Dumnezeu”.

Zilele de școală din treapta întâia de liceu se apropiau de sfîrșit, și Kathi era acaparată tot mai mult de prietenii ei din școală. În anii trecuți plecase vara în tabere creștine și se ocupase cu lucrarea de tineret în adunarea noastră. Asta a trecut acum.

„Nu m-am îndepărtat de Dumnezeu”, a spus ea, „am nevoie doar de liniște, ca să pot medita”.

Vremea turbulentă dintre mine și Kathi a început.

CAPITOLUL 5

„Dar mie mi-ar plăcea să nu merg”, a protestat Kathi cu glas tare. „Eu pot să rămîn aici cu Cindy. Nu mi-ar face de fapt nici o plăcere”.

Aveam intenția să ne petrecem concediul din acel an în munții Yosemite, și acolo să ducem o viață aspră în natură. Vern a cumpărat un cort și saci de dormit și tot ceea ce ne mai trebuia. Eu nu puteam afirma că tocmai așa îmi imaginam eu un concediu sănătos, dar știam că băieților o să le placă. Ne uscaseră complet zilele fierbinți de vară, care făceau ca valea să semene cu o saună în fiecare an din iunie pînă în octombrie. Ar fi fost o binefacere să ieșim afară din căldură și din baia de aburi și să respirăm aer rece de munte.

Kathi făcea pe supărata, dar eu am insistat ca ea să vină cu noi. De fapt nu-i plăcea să se despartă nici vara de prietenii ei. „Îți va face plăcere, cînd vom fi acolo”, o încurajam noi; și în cele din urmă a început în silă să-și facă bagajul.

Lunga călătorie spre munții Yosemite și chioatele băieților care erau tocmai la vîrsta lor năvalnică au făcut-o pe Kathi să se adîncească tot mai mult în scaunul mașinii.

Cînd am găsit în sfîrșit un loc pentru cort și l-am instalat, era întuneric.

„Să fiți în gardă din pricina urșilor!” au strigat vecinii noștri de cort.

„Urși?” am spus eu, și am aruncat o privire cercetătoare spre Kathi, căreia îi era frică și de o molie.

În dimineața următoare ne-am sculat devreme, și Vern a făcut cafea pe reșou, în

timp ce noi ne îmbrăcam. Oh, era îngrozitor de rece! Băieții, care săreau îmbrăcați în maieuri se simțeau ca în cea mai mare aventură a tuturor timpurilor, și micul dejun în natură a fost punctul culminant - Kathi însă era foarte liniștită.

Mă temeam că săptămîna următoare o să devină pentru ea un uriaș faliment. Dar tîrziu după-amiaza s-a instalat lîngă noi o rulotă mare și frumoasă, și din ea au sărit două adolescente. Cum se obișnuiește acum în camping-uri (și nouă ni se părea deja ca și cum ne-am fi petrecut dintotdeauna concediul în cort), am invitat pe noii veniți la un grătar în gașcă.

Kathi s-a antrenat și ea, exuberantă ca totdeauna. Cu fete de vîrsta ei se afla totdeauna în elementul ei. Cîteși trei au plecat în ziua următoare la o plimbare, și cînd s-au întors la locul de campare, Kathi avea un băiat lîngă ea. Ei mergeau în picioarele goale și se țineau de mîini. Și prietenele ei aveau cîte un băiat în suită.

„Acesta este Mike”, ne-a spus Kathi în treacăt, ca și cînd s-ar fi cunoscut de o viață.

Kathi era iarăși vioaie, așa cum eram obișnuți cu ea. Fie că se ducea sub pod să înoate, fie că străbătea împreună cu Mike potecile pădurii sau ședea pe o bancă și bea Cola - ea-și arăta din nou zîmbetul radios.

„Este aceasta cu adevărat aceeași fată pe care am adus-o aici?” a întrebat Vern plin de mirare.

Ne-am întîlnit de fapt rar în această săptămîină. După un dejun zdravăn în aer liber pleca cu Mike, și de abia după apusul soarelui îi vedeam înapoi.

„De fapt m-am gîndit că o să fie aici sus cu totul altfel”, mă plîngeam eu. Nu eram totuși prea nefericită, ci mă bucuram că ea se distra.

Mike era o prietenie de tinerețe. Kathi avea acum cincisprezece ani, și găsise pe cineva căruia să-i placă aceleași lucruri ca și ei.

„Nu putem să mai rămînem încă o zi, numai o zi?” a cerșit ea în ziua plecării, în timp ce prietenele ei fugeau agitate de colo-colo, iar Mike stătea timid alături.

„Mă tem că nu, dragă”, i-am spus eu. „Trebuie să ne întoarcem înapoi”.

Plecatul acasă a fost o repetare a spectacolului. Kathi era liniștită. Era deja sigură că n-o să-l revadă pe Mike niciodată.

„Îmi va scrie”, a spus ea. „Și poate că mă va vizita cîndva”.

După ce am ajuns iarăși acasă, nu a trecut mult pînă Kathi era cu prietenele ei în relațiile de dinainte de plecare. Ea și cu Mike și-au scris la început cu fidelitate, dar cînd în sfîrșit a venit el s-o viziteze, ea aproape că uitase cine era.

În orice caz erau așa de multe alte lucruri la care să se gîndească cineva.

Kathi se pregătea pentru cea mai mare clipă a vieții ei - Era gata să intre în High School. Toate gîndurile și planurile noastre se ocupau acum cu această zi, în care trebuia să se deschidă o nouă poartă spre lumea mare și largă: Cleveland High School. Multe din prietenele ei au mers și ele acolo.

Pînă acum am încuviințat prietenii Kathiei și le-am urat bun venit, dar curînd a trebuit să-mi schimb poziția față de ei. Am făcut adică cunoștință cu Felicia.

„Mami, asta-i Felicia”, a spus ea într-un noiembrie, și suna ca și cum ar fi spus: „Ea este ceva deosebit”.

„Ea nu merge la Cleveland High School”, a urmat Kathi, „am întîlnit-o la clubul Yacht; ea merge la St. Genevieve”.

Ceva mai tîrziu am aflat ce scrisese Kathi despre noua ei prietenie cu Felicia. Era o

compunere pentru ora de engleză cu titlul: „Un eveniment în acest an, care a însemnat mult pentru mine”.

„În septembrie 1966 am intrat cu cele mai înalte scopuri și cu cele mai serioase intenții în High School. Deja în octombrie 1966 uram școala, iar în noiembrie nu mai puteam aștepta să-mi dau examenul de bacalaureat. În noiembrie am cunoscut o fată care m-a întrebat dacă vreau să intru în clubul Yacht. Era pe vremea aceea singurul lucru bun pe care-l puteam face.

Acum, ca să scurtez o istorie lungă, am cunoscut acolo încă o fată care este azi cea mai bună prietenă a mea, și povestirea aceasta se ocupă despre ea. Când povestesc că am devenit prietene și ceea ce am făcut împreună, nu aștept de la nimeni înțelegere. Scriu aceasta mai ales pentru că cred că amîndouă sîntem pur și simplu grozave.

Cînd am vizitat clubul pentru prima oară, am întîlnit o fată care avea urechi mari și care se numea Felicia. Poate se va mira cineva de ce amintesc aceasta, dar tocmai de aceea am devenit noi prietene. Am fugit spre ea și i-am strigat: „Și tu ai urechi mari!” Cînd mi le-a văzut pe ale mele, am început amîndouă să rîdem, și rîdem încă și azi despre asta. Era prietena la prima vedere, și am început imediat să făurim planuri - voiam să cucerim lumea, și am cucerit-o de fapt, cel puțin în sensul în care o înțelegem noi. Primul nostru plan comun trebuia să dovedească că eram neînfricate. Felicia a petrecut noaptea la mine, și ne-am hotărît ca pe la miezul nopții să ne furișăm afară (Era foarte greu, întrucît avem o casă cu două etaje, și camera mea este la etajul al doilea). Am ajuns afară, apoi la clădirea nouă învecinată și ne-am uitat în camere. Așa au început călătoriile noastre de cercetări. Am hoinărit întregul semestru, pînă a venit vacanța de vară. Vara lui '67 a fost cel mai frumos timp din viața mea. Am aflat o mulțime de lucruri despre oameni și despre viață în general, și îmi era indiferent dacă eram iubită sau nu. Am părăsit amîndouă clubul, întrucît nu mai însemna nimic pentru noi, și am început să facem ce voiam. Mergeam mult la strand și făceam cunoștință cu oameni noi. Cînd a trecut vara și a început iarăși școala, a trebuit să reflectăm cum puteam chiuli de la ore. Am născocit multe metode, și au mers toate strună. Într-o zi, cînd eram la noi acasă, a sunat mama Feliciei și ne-a descoperit. Asta a însemnat pentru o vreme sfîrșitul chiulului.

Acestea sînt numai cîteva lucruri pe care le-am întreprins, dar după sfîrșitul școlii plănuiam să facem o mică călătorie. Iar apoi - cine știe?”

Nu-mi aduc aminte ce notă a primit Kathi pentru această mică compunere, dar eu i-aș fi dat un „zece”, cel puțin pentru sinceritatea ei.

Ea și Felicia căutau mereu noi căi de a fi împreună, fie cu mașina, fie la telefon.

„Nu pot s-o sufăr pe Felicia”, i-am spus într-o zi lui Vern. „Aș dori ca Kathi să-și găsească vreo prietenă în adunarea noastră”.

Felicia era o fată înaltă, frumoasă, cu păr lung negru. Era un om mai interiorizat, calmă și naturală, care completa armonios personalitatea deschisă și cu inimă largă a Kathiei. Știam că judecata mea asupra ei era pripită și neîntemeiată, dar stabilisem acest punct odată și nu mai voiam să renunț la el. „Pur și simplu n-o pot suferi, Kathi”, îi spuneam tot mereu. „Pare să fie - cum să spun - nefericită”.

„Felicia este cea mai bună prietenă a mea, mami!” a răspuns Kathi.

„Totuși nu-mi place de ea”, și simțeam o greutate pe piept cînd Kathi se întorcea brusc. Prăpastia dintre noi devenea tot mai mare.

„N-o înțeleg pe Kathi”, mă plîngeam eu într-o seară lui Vern. „Ea-și iubește priete-

nele mai mult ca pe noi. Mereu are ceva în plan cu ele”.

„Această vreme furtunoasă trece, dragă”, mă încuraja Vern, „se va maturiza”. Dar ciocnirile între mine și Kathi se înmulțeau.

„Kathi, ar trebui să-ți cauți prietene în adunare”.

„Nu sînt de acord, mami”, m-a contrazis ea în felul ei direct. „Dacă toate prietenele mele ar crede în Cristos, cum aş putea atunci să le căștig pentru Domnul?”

Nu puteam opune nimic acestei logici, dar mi-era frică cînd mă gîndeam la toate ispitele care se puteau apropia de ea. Mă temeam că, în felul ei impulsiv, Kathi era gata odată să încerce totul. Nu știam că fiica mea cu voință puternică de fapt mărturisise pretutindeni pe Cristos, și că nu a cedat niciodată în credința ei. Kathi și-a dat de pildă întîlnire cu Tom, un băiat cu altă credință. Întreaga familie îl simpatiza pe Tom; el era plin de tact, prietenos, și avea un simț deosebit pentru umor. Dar Tom era tot așa de puternic convins în credința lui ca și Kathi în a ei. Adesea întîlnirile lor se sfîrșeau cu controverse și dispute despre credință, pînă cînd Kathi nu s-a mai întîlnit cu el.

„N-aș putea niciodată să mă căsătoresc cu un băiat care are o altă credință”, mi-a spus ea.

Cred că dintre toate prietenele (și mai ales prietenii) care s-au simțit atrase de Kathi, John era acela care o stima într-adevăr. John trecuse peste examenul de bacalaureat la Cleveland High School și frecventa acum universitatea Riverside. El părea să se potrivească exact familiei noastre, și îl admiram cu toții.

John făcea totul ca să-i împlinească Kathiei orice dorință. Odată, ea a pomenit că-i place mult un inel cu piatră veritabilă. Nu a durat mult pînă John i-a dăruit un inel cu o piatră albastră. Kathi l-a purtat mereu, chiar și atunci cînd nu l-a mai preferat pe John și se întîlnea cu alții.

Dar Kathi nu se putea întîlni multă vreme cu un băiat fără să-i povestească despre dragostea ei pentru Domnul Isus Cristos și să-i spună ce înseamnă pentru ea credința.

Curînd John a însoțit-o pe Kathi la serviciul nostru religios ca să vadă el însuși de ce era ea așa de încîntată.

Ședeam în acea duminică dimineața la pian cînd John s-a ridicat din spatele Kathiei și a ieșit în față, ca urmare a invitației pastorului Smith de a primi pe Cristos ca Salvator. Jim Wallis, un misionar din Brazilia, care se afla tocmai atunci în concediu în patrie, l-a luat pe John în camera-anexă ca să vorbească cu el. În această zi Kathi și-a condus pe primul ei prieten la Cristos.

Chiar Felicia - educată sever într-o altă credință - o asculta pe Kathi cînd vorbea despre Cristos. Și într-o duminică, nu mult după convertirea lui John, a ieșit și Felicia în față la cor. Era a doua care pe baza mărturiei personale a Kathiei l-a cunoscut personal pe Isus.

CAPITOLUL 6

În primăvara celui de al treilea an al Kathiei la High School am aflat că tatăl meu era bolnav de leucemie și pe cît se părea nu mai avea de trăit decît șase luni. De ziua mamei stăteam abătuți la masa părinților mei, și nimeni nu îndrăznea să exprime ce

gîndea - asta putea fi ultima noastră masă comună. Tata ședea ca de obicei în capul mesei și vorbea despre Mîntuitorul lui minunat. Tata era în orice privință domnul casei, strălucirea căminului nostru. Fără el totul ar fi fost așa de gol.

Întreaga familie ședea în jurul lui, fratele meu cu copiii lui și copiii noștri - în afara de Kathi. Cînd am terminat cu masa și ne relaxam la desert și cafea, au intrat Kathi și John.

„Ce-i de mîncat, bunico?” a strigat ea și l-a salutat pe bunic cu un sărut. John și Kathi s-au așezat cu „Aah...” și „Ooh...” la masă, în timp ce bunica, totdeauna gata să-și slujească nepoții, le-a adus mîncăruri delicioase.

„Îmi place fata”, mi-a spus tata liniștit. „Nu-i e frică de nimic. Ea este fata mea”. Ochii îi străluceau.

Acest sentiment era reciproc; și Kathi își iubea bunicul. După cîteva săptămîni, cînd el era pe moarte în spital, Kathi stătea la marginea patului.

„Bunicule”, a spus ea cu lacrimi în ochi, „tocmai am condus la Cristos pe doi: cei mai buni prieteni ai mei”.

„Asta-i minunat, dragă”. El a zîmbit slab.

„Ai făcut o lucrare bună. Fă și mai departe așa”.

Stăteam acolo și mă uitam la ea. Cum se aseamănă ei, gîndeam eu, amîndoi sînt așa de dinamici în mărturia lor pentru Cristos!

În primele zile ale lui iunie l-am înmormîntat pe tata. După serviciul religios, am auzit întîmplător cum vorbea Kathi cu o prietenă de familie, care plîngea.

„Nu te necăji din pricina bunicului, el este acum la Domnul”. Și apoi a continuat să-i explice cum putea și ea să știe cu siguranță că va ajunge în cer.

Mai tîrziu am citit în jurnalul Kathiei: „Aș vrea să fiu exact ca și bunicul. Mi-ar place să le povestesc tuturor oamenilor despre Isus”.

Am auzit deseori că tații au un fel deosebit de a se purta cu fiicele, și asta se potrivea și în cazul nostru. Vern o înțelegea pe Kathi și îi spunea adesea cît de mîndru e de ea - și avea toate motivele să fie mîndru de ea. Ea părea să treacă orice munte de greutăți, să îndrăznească totul, să poată face totul. Ea a fost alcasă de colegii ei de clasă drept „fata cu care ți-ar plăcea cel mai mult să trăiești pe o insulă pustie”.

Kathi iubea pe fiecare - pe oamenii bătrîni, pe copiii infirmi, pe mătuși, unchi, verișoare, bunici - și toți îi arătau curînd simpatia. Numai pe oamenii pe care-i socotea ca „escroci” și „fățarnici” nu-i putea suferi. Deja la cele mai mici indicii ale acestor însușiri totul se împotriva în ea.

„Eu vreau să fiu eu însămi. Nu vreau să fiu o fățarnică”, spunea ea tot mereu. „Lu-ați-mă așa cum sînt! Eu nu sînt Cindy! Eu sînt eu!”

Cînd ajuta vara pe copii la studiul biblic, chiar și cei mai timizi dintre cei mici alergau la ea. Avea un fel deosebit de a se purta cu copiii. Succesul se arăta prin faptul că cei mici ajungeau chiar să bată la ușa noastră și să întrebe de ea. Ea ieșea apoi afara ca să meargă la plimbare cu Dede sau Kevin sau să răspundă la întrebările lor. Ca s-o oprești pe Kathi ar fi fost la fel de zadarnic ca și încercarea de a prinde fum în mîini.

Eu încercam totuși să fiu binevoitoare față de ea și să-i accept stilul de viață plin de energie și mișcare, liber și cu orizont larg.

CAPITOLUL 7

„Sună ca și cum s-ar prăbuși casa!” Mă oprisem în mijlocul camerei și trăgeam cu urechea.

„E numai Kathi”, a spus Vern zîmbind. „Exersează din nou”.

Alegerile din liceu pentru trupa de suporteri cu conducătorul ei care apărea zgomoasă la serbările sportive, stăteau în față, și Kathi ținea neapărat să fie prezentă. De aceea, făcea probe sus în camera ei ca o sălbatică. Și din păcate camera ei era exact deasupra dormitorului nostru.

Vern nu părea să se sinchisească, dar pe mine mă iritau săriturile ei neîncetate, și cunoșteam dezordinea care se crea astfel. Mă săturasem să tot ridic bucățelele de hîrtie și să aspir covorul după „orele ei de antrenament”.

Acum Kathi cobora sărind tot cîte două trepte deodată pe scară. Picioarele ei lungi și zvelte se mișcau grațios sub fusta ei roșu cu alb.

„Uită-te la mine, mami! Privește!” De abia mai răsuflea, și ochii ei negri străluceau de emoție. Apoi s-a răsucit și s-a învîrtit în toate direcțiile, și silueta ei gingașă era o singură vibrație.

„Cum arată mișcările? Crispate, sau line? Cum se vede? Crezi că au destulă flexibilitate?”

S-a uitat la mine întrebător și, fără să aștepte răspunsul, a sărit iarăși în aer, cu părul ei negru fluturîndu-i în toate direcțiile. Cu sau fără voia mea trebuia să rîd de a doua fiică a mea care-și punea toată energia în aceste exerciții.

„N-o scot niciodată la capăt!” S-a așezat brusc descurajată. „Sînt așa multe fete care exersează pentru asta”.

„Vei reuși”, am spus eu, iar Vern a adăugat încurajator: „Kathi, tu nu vei intra numai în ceata de suporteri, tu vei fi chiar conducătorul”. Ea ne-a zîmbit nesigură și a exersat mai departe.

„Ea face ce i se potrivește cel mai bine”, i-am spus eu seara tîrziu lui Vern. „Sărituri, rîs, încurajarea echipei... asta-i Kathi”.

„Atunci de ce n-o accepți așa cum este?” Era un reproș ascuns în cuvintele lui, și mi-am adunat repede puterile ca să mă apăr.

„Aș vrea doar să fie un pic mai mult ca Cindy”, am spus eu oftînd. „Te poți bizui pe Cindy, este așa de ordonată. Știm cel puțin unde stă tot timpul. Kathi iese de atîtea ori că nu poți ști unde se află în clipa aceea”. „Ea are energii suplimentare, dragă”. Vern o înțelegea și o admira pe fata noastră, iar eu eram supărată, căci simțeam că-i ține partea.

„Nu le poți compara pe cele două”, a continuat el. „Kathi e Kathi. Și nu numai că ea va ajunge în ceata de suporteri, dar va fi și conducătorul ei. Vei vedea”. Vern avea dreptate. Kathi a fost aleasă bineînțeles conducătoare pentru Cleveland High School.

Tot ceea ce era necesar pentru asemenea încîntare, asemenea bogăție de idei și asemenea energie - Kathi posedea totul! Avea 16 ani! Mergea pe 17! Prietenii ei spuneau că este „într-adevăr grozavă”, și știam că e iubită de toți.

Ochii ei, care sub genele dese sclipeau întunecat, aveau mereu un zîmbet pentru străini și prieteni.

„Kathi, ți-ai făcut patul?” îi strigam adesea din urmă, în timp ce cobora scara și ieșea ca o furtună pe ușă. Era prea tîrziu, dar răspunsul îl știam oricum.

„Kathi, de ce nu-ți faci ordine prin cameră?” o întreba chiar și Cindy, care era totdeauna așa de calmă.

Sînt sigură că toți eram pentru Kathi o enigmă. Ea nu-și putea închipui de ce camera ei dezordonată conta atîta pentru noi. Existau atîtea distracții și emoții de trăit, atîtea de întreprins, atîtea locuri unde se putea duce cineva... nu aveai voie să-ți pierzi timpul. Dar apoi promitea de cele mai multe ori să fie harnică și să-și facă ordine prin cameră, „îndată ce mă întorc”.

Însă bunăvoința ei se stîngea repede. Și apoi telefonul! Parcă anume suna mereu tocmai în timpul mesei.

„Kathi”, i-am spus în cele din urmă, după ce mă sculuseram de trei ori de la masă ca să ridic receptorul, „te rog să spui prietenelor tale să nu mai sune între ora 17 și 18...”

Chiar Vern, care avea multă răbdare, din cînd în cînd se agita.

„Kathi, ai parcat iar mașina la intrare pe mijloc?”

Dar toate rugămintele noastre erau zadarnice, și lui Kathi nu părea să-i pese că eram deja dezamăgiți de ea.

Ea nu putea pricepe de ce eram toți așa de „pedanți”. Cred că atribuia aceasta vîrstei noastre, și lăsa ca îndemnurile să-i intre pe o ureche și să-i iasă pe alta.

În acei ani s-au înmulțit fricțiunile și încordările; și din păcate trebuie să spun că mi-am adus contribuția personală la aceasta, întrucît nu mă puteam opri să nu le asemăn totdeauna pe Kathi și pe Cindy. Cindy - totdeauna echilibrată, totdeauna aceea care se adapta, se acomoda, își prelua îndatoririle fără întrebări și le rezolva: era idealul pentru o mamă.

„Am uitat, sincer, am uitat pur și simplu”. Ochii mari, negri, ai Kathiei ogîndau deplină nevinovăție cînd o certam.

„Știu că ar fi trebuit să fiu acasă, dar am uitat pur și simplu”. Cînd aveam nevoie de ea, tocmai ieșise pe ușă. Cînd voiam să folosesc telefonul, vorbea din camera ei la derivație. Cînd aveam ceva treburi gospodărești pentru ea, tocmai dormea. Cînd doream să-mi cumpere ceva, lua mașina și revenea de abia după ore.

Kathi așteptase plină de nerăbdare a șaisprezecea ei aniversare, și se bucura acum nestăpînit să-și poată da în sfîrșit examenul de conducere auto. Făcuse șase luni școala de șoferi, și acum era gata. A trecut examenul cu ușurință. Am dus-o la școala de șoferi, și cînd ne-am înapoiat, ținea triumfătoare în mînă prețioasa bucată de hîrtie.

„Pune-o acum în portmoneu”, am sfătuit-o, cînd mergeam spre casă. Știam doar cît de ușuratic se purta cu lucrurile ei.

„O să fiu atentă”, m-a asigurat ea, dar am observat la puțină vreme că pe bordul mașinii zăcea aruncat fără grijă carnetul ei de șofer. A rămas acolo, dar cînd peste cîteva zile Kathi cu Sharon și alte cîteva prietene au plecat cu mașina, a zburat o bucăcișă de hîrtie pe fereastra deschisă... Fetele au țipat, și au trebuit să caute o oră de-abușile într-un lan de grîu pînă să găsească iarăși boțitul carnet de șofer.

De fapt nu era ultima oară cînd l-a pierdut.

„Știi tu oare de cîte ori am semnat pentru carnetul tău de șofer?” am certat-o eu după doi ani, cînd a adus acasă un formular de iscălit. „Asta-i a treia oară cînd l-ai pierdut”.

„Știu, mami”, a spus ea copleșită. „De data asta îl voi pune în portmoneu”. A făcut

așa, dar curînd după aceea și-a pierdut micul portmoneu verde. Ne-a fost trimis prin poștă cînd Kathi nu mai avea deja nevoie de el.

Kathi pur și simplu nu avea timp să țină ordine, căci era prea ocupată cu prietenii, care întrebau mereu de ea sau veneau la ea. Cînd ieșea grăbită din casă, mă duceam adesea să-i fac o mică „inspecție” în cameră. Vederea hainelor, cărților și echipamentului de supporteră zăcînd azvîrlite în dezordine peste tot mă înfuria de fiecare dată. Pur și simplu nu puteam crede că în ciuda îndemnurilor și dojenilor repetate putea să-și lase lucrurile într-o așa mare dezordine, fiindcă uitase.

Cînd se afla acasă, suna mereu telefonul, adesea chiar foarte tîrziu seara. Uneori veneau prieteni cînd ea de fapt ar fi trebuit să fie deja culcată. Ca de exemplu Jim, stea de fotbal la Cleveland High School și tovarășul Kathiei, care arunca noaptea cu pietricele în fereastra dormitorului ei ca să se facă observat. Cînd aduceam în discuție convorbirile nocturne la fereastra deschisă, Kathi spunea: „Dar, mami, e Jim, voia să vorbească cu mine. El are nevoie să vorbească cu cineva”.

Jim era ceva „deosebit”. El provenea dintr-un cămin distrus și avea nevoie de înțelegere ei și simpatie.

Cînd suna telefonul seara tîrziu, întrebam: „Cine-o mai fi sunînd așa de tîrziu?”

„E Glen. Are probleme, mami, și ar vrea să vorbească cu cineva”. Glen își pierduse sora într-un accident de circulație, și nu-i puteam interzice convorbirile tîrzii la telefon, căci cuvintele blînde, liniștitoare ale Kathiei erau într-adevăr o mîngiere pentru el.

Și desigur, Felicia suna mereu. Ura mea ascunsă împotriva ei creștea încet, dar sigur, căci ea suna totdeauna atunci cînd eu vroiam ceva de la Kathi. Prietenia lor însă era de la o zi la alta tot mai strînsă. Îmi făceam într-adevăr griji, dar speram că cerul de prieteni al Kathiei se va lărgi, și Felicia va ajunge cîndva să fie exclusă.

CAPITOLUL 8

Toamna lui 1968 a fost o perioadă importantă pentru familia noastră. Cindy și cu logodnicul ei Don vroiau să se căsătorească în noiembrie, iar Kathi urma să devină prin aceasta copilul cel mai în vîrstă din casă. - „Vijeliei” nu i se mai puteau pune acum aproape de loc opreliști.

Cindy și cu mine am început din vară pregătirile de nuntă. Fiecare sfîrșit de săptămînă era ocupat cu căutatul rochiei de mireasă pentru Cindy și o haină potrivită de domnișoară de onoare pentru Kathi. În cele din urmă, Cindy s-a hotărît pentru o rochie de dantelă de modă veche, cu guler victorian înalt și cu mîneacă-clopot, iar Kathi a găsit o rochie de catifea albastru-safir cu manșete de dantelă albă.

Exista numai o obiecție pentru ziua cununiei lui Cindy, și ea venea din partea Kathiei.

Nunta era programată pentru aceeași seară în care trebuia să aibă loc unul din cele mai mari meciuri de fotbal la Cleveland High School.

„Dar, Kathi”, am obiectat eu, „asta-i nunta lui Cindy - este o zi mare și unică”.

„Poate că pot să merg imediat după cununie”, gîndea ea cu glas tare.

„Nu, în nici un caz! Cleveland va putea să se descurce foarte bine în seara aceea și fără tine”.

Cu două săptămîni înainte de nuntă am avut o nouă controversă cu Kathi. Ea fusese aleasă ca una din candidatele pentru titlul de „Homecoming Queen” și a cerut voie să poarte în seara aceea rochia de domnișoară de onoare. Cindy și cu mine ne-am opus puternic; puteam să ne închipuim cum va arăta Kathi după aceea: rochia ar fi fost cu siguranță murdărită și mototolită. Ea totuși a reușit să se impună și a purtat frumoasa rochie albastră. „Puteți să v-o închipuiți pe Kathi ca regină?” Vern, băieții noștri și cu mine ședeam pe scaunele neacoperite ale spectatorilor și priveam candidatele zîmbitoare, care treceau în jurul terenului de fotbal în mașini deschise. Felicia ședea în fața noastră și ținea sus o pancartă cu o fotografie a Kathiei, sub care era scris: „Alegeți-o pe Kathi Johnson! Kathi, regina!”

Fotografia o arăta pe Kathi cum stătea sub un pom, razele soarelui cădeau pe părul ei lucios, și fața ei era aplecată zîmbind într-o parte.

„De-ar fi îmbrăcat Kathi o rochie albă ca și celelalte fete”, mă necăjeam eu. „Arată totuși și așa foarte drăguță”, a spus Vern mîndru și plin de convingere.

Kathi a fost aleasă prințesă, ceva cu totul nou pentru sălbăticiunea noastră. Simțeam un nod în gît cînd am văzut cum urca grațioasă treptele spre estrada vorbitoarelor. Prietena ei Sharon stătea lîngă ea - de cînd au intrat în High School, au fost totdeauna împreună și au devenit prietene strînse.

După festivitate, Kathi a mers cu prietenele ei la o petrecere. Pe cînd se risipea încet mulțimea, am auzit cum se întrețineau emoționate un grup de fete. Una spunea: „Nu-i așa că Kathi Johnson a fost minunată?” Știam că era iubită, dar în ce măsură, doar acum începeam să treptat să înțeleg.

Ziua nunții lui Cindy a venit - era o zi rece de noiembrie - și întreaga casă era în mișcare. Cindy și Kathi s-au grăbit dimineața devreme la coafor, s-au întors însă curînd în lacrimi, supărate de ceea ce au făcut specialiștii cu părul lor. S-au periat și pieptănat atît de mult pînă cînd fiecare suviță și buclă stătea la locul ei.

Cindy era strălucitor de frumoasă pe cînd parcurgea împreună cu tatăl ei culoarul spre cor. Cînd am văzut cu cită iubire se uita Don la soția lui, nu mi-am putut stăpîni lacrimile. Kathi stătea drept ca o doamnă lîngă Cindy, deosebit de elegantă în rochia ei albastră. În clipa aceea îmi puteam imagina cu greu cum își încuraja cu frenezic echipa la un joc de fotbal.

Fetele mele erau frumoase, strălucitoare și fericite. Cindy mi-a spus mai tîrziu că în timpul ceremoniei de căsătorie a văzut lacrimi scurgîndu-se pe obrajii Kathiei. Dragostea pentru singura ei soră era vizibilă, așa cum stătea lîngă ea, și a înțeles că nu va mai fi niciodată așa cum era mai înainte. După ceremonia din biserică, am pregătit acasă o mică recepție pentru prieteni și rudele apropiate. În mijlocul festivității, Kathi a coborît vijelios scara în costumul ei de conducătoare. Era seara marelui joc și mai avea încă timp să ia parte la repriza a doua. În timp ce oaspeții priveau mirați și amuzați, i-a spus la revedere lui Cindy cu un sărut și a ieșit fugind pe ușă afară.

„Tipic”, am oftat eu în mine.

Cu simțăminte amestecate mă gîndeam la seara aceea, că am rămas fără fiica mea cea mai mare, dar speram în același timp că acum Kathi o să se afle mai aproape de mine. Mi-am propus să mă împac din nou cu ea și să-mi îndrept toată nerăbdarea și intoleranța. Știam oarecum că vom învăța să ne înțelegem și să ne prețuim reciproc.

CAPITOLUL 9

Era numa: la câteva zile după nuntă. Familia noastră, Cindy, Don și părinții lui Vern, care veniseră din Michigan, ședeam împreună la masa de prânz. Celebrăm serbarea de mulțumire pentru roade, și era frumos să fie strinsă toată familia cu un asemenea prilej.

Stăteam liniștiți și Vern a început să se roage: „Tată din cer, Îți mulțumim pentru această zi deosebită care pentru noi ca și credincioși are o așa mare importanță. Îți mulțumim pentru Isus Cristos și pentru jertfa Lui. Mulțumim pentru familiile noastre și pentru că putem fi astăzi împreună sănătoși și cu bine. Mulțumim pentru hrana bogată pe care ne-ai dat-o. Mulțumim, Doamne, pentru dragostea Ta nemăsurată și pentru harul de care ne-ai făcut parte nouă, copiilor Tăi”.

„Cum este să fii căsătorit?” a întrebat-o puțin mai târziu Kathi cu gura plină pe sora ei. „Nu e oarecum plictisitor?” Cindy și Don s-au uitat unul la altul, au zîmbit și au asigurat-o că nu e cazul.

Kathi încă nu putea crede că Cindy este acum căsătorită. Era sigură în ce-o privea că lucrul acesta n-o să i se întâmple prea curînd: avea prea multe alte lucruri în cap.

Am petrecut serbarea de mulțumire așa cum petrec multe familii: am mîncat, am făcut fotografii, ne-am uitat la meciuri de fotbal la televizor care avuseseră loc în țări îndepărtate acoperite de zăpadă, și eram recunoscători pentru căldura și soarele din „statul nostru de aur”. Mai târziu ne-am uitat la fotografiile de la nunta Cindyei, și nu ne venea să credem că seara aceea frumoasă trecuse.

Curînd după serbarea de mulțumire am început pregătirile pentru cel mai emoționant moment din an - Crăciunul. Părinții lui Vern au petrecut sărbătorile la noi, și copiii erau încîntați - mai ales Kathi, care îi iubea mult pe bunici.

Cu cît se apropia Crăciunul, cu atît mai sărbătorească devenea atmosfera în casă. Peste tot erau ascunse cadouri, și în aer plutea ceva misterios.

Kathi se ducea cu bunicii ei după cumpărăturile de Crăciun și îi însoțea în toate magazinele pe care doreau să le vadă. Bunica povestea că Kathi hoinărea agale cu ei prin magazine și, întrucît merseseră cu mașina, îi ajutase răbdător să se urce și să coboare din mașină - o adevărată performanță pentru neastîmpărata Kathi.

În seara sfîntă am făcut foc în cămin, și eram plini de așteptare și încordare.

Atunci ne-am adus darurile. S-au auzit strigăte de bucurie și foarte des exclamația: „Tochmai asta mi-am dorit!” Kathi și cu Cindy chicoteau în legătură cu darurile puse în papucii lor de casă deveniți acum parte integrantă din tradiție.

Am început să conversăm și să depănăm amintirile despre bunicul Joe care își petrecea primul Crăciun în cer.

„Aș vrea să știi cum este”, a spus Kathi gînditoare, „cînd înlînești cu adevărat pe Isus și pe toți oamenii din Biblie”. S-a gîndit puțin, apoi a zis: „Sper că nu va fi plictisitor. Sînt tare curioasă să știi ce se face acolo tot timpul”. Dar toată tristețea i s-a șters cînd mormanul de pachete deschise se tot mărea, și hîrtia de împachetat cadourile, hazliu împetricită, a ajuns ca un munte, astfel că sufrageria noastră părea să se micșoreze tot mai mult.

Ca fundal se auzea în surdină la difuzoarele stereo cîntece de Crăciun. Pe masă era pregătită o gustare rece, iar Vern și cu mine ne uitam unul la altul cu o mulțumire liniștită. Aceasta era cea de a douăzeci și una seară de Crăciun a noastră pe care am

trăit-o ca și căsătoriți. Fuseseră per total Crăciunuri însemnate și fericite. Binecuvîntarea, pe care am primit-o, era nemăsurat de mare.

Fără să ne dăm seama, a venit dintr-o dată primăvara și odată cu ea duminica Paștelui.

În acea dimineață eram în față la pian în biserică și căutam bucăți muzicale, pe care voiam să le cînt în timpul serviciului religios. Cînd mi-am ridicat ochii, am văzut-o pe Kathi și pe prietena ei Hope care conduceau spre scaunele din față nouă tipi înalți, viguroși. Kathi plecase devreme în acea dimineață de acasă, pentru că vroia să aducă pe cineva la adunare.

Dar - nouă băieți?

La masa de prînz am aflat că aceștia nouă erau cei mai buni jucători de fotbal din Cleveland High School.

„Cum ai reușit să-i aduci pe toți în biserică?” a întrebat Vern.

„Le-am spus numai să fie gata că o să vin să-i iau”, a răspuns ea. „Le-am explicat că sînt Paștile și că trebuie să meargă la biserică”.

Vern și cu mine ne-am uitat uimiți unul la altul. Asta era Kathi! Cînd simțea că e ceva de făcut, atunci o făcea.

„Și ce au gîndit despre predică?” a întrebat Vern.

„Nu știu ce au gîndit”, a spus ea, „dar au auzit Evanghelia - mai mult nici n-am vrut. Ei trebuiau să audă despre Isus cum S-a lăsat atîrnat pe cruce pentru noi, și înainte de toate despre învierea Sa”.

După cîteva săptămîni am auzit pentru prima oară despre planul Kathiei de a pleca de acasă și de a închiria cu Felicia o locuință.

Kathi își exprimase adevsea în copilăria ei dorința de a deveni misionară, „de a duce o viață cu adevărat aspră în junglă, și de a povesti tuturor oamenilor despre Isus”. Acum nu va mai fi nimic din asta, gîndeam eu. Din pricina Feliciei se vor schimba toate. Mi-era teamă, cînd mă gîndeam ce putea să i se întîmple fiicei mele, dacă pleca așa de tînără de acasă.

„Ești pe cale să faci o mare greșală. Nu te lăsa influențată de oameni falși. Cum îți închipui să plece două fete de acasă și să trăiască singure într-o locuință?” spuneam eu ursuză.

„Dar, mami! Părinții Feliciei pleacă după terminarea școlii în Texas, și ea nu vrea să plece cu ei”, a explicat Kathi.

„Nici nu intră în discuție! În afară de asta, cum o să te descurci? Nu-ți dai seama cîți bani îți trebuie?”

„Am găsit un loc de muncă în cafeneaua lui Norm. O scoatem la capăt, mami, dă-ne o șansă!” a cerșit ea.

„Nu este voia lui Dumnezeu ca tu să-ți părăsești căminul”, am spus eu energic.

„Dar dacă este totuși voia lui Dumnezeu?” a întrebat Kathi cu lacrimile curgîndu-i.

La aceasta nu puteam da nici un răspuns. Eram rînită și lovită în lăuntrul meu. „E numai mîndria ta”, șoptea ceva în mine. „Ce vor spune prietenii tăi? Și ce se întîmplă cu imaginea ta despre o viață de familie desăvîrșită?”

Cît de puternică era voința Kathiei ca să pună în practică planurile de mutare am văzut la exact o lună înainte de terminarea școlii. A trebuit din pricina unei operații mici să stau în spital, și cînd am ajuns acasă eram încă destul de slăbită. Dar Kathi a adus din nou în discuție subiectul, fără rețineri și fără să țină seama de nimic. Era

hotărîtă să meargă.

„Atunci, du-te!” Lacrimi de mînie și de mîndrie rînită îmi curgeau pe față. „Ia-ți hainele și placă!”

M-am aruncat în pat și am plîns în hohote. În aceeași seară din pricina durerilor mari a trebuit să fiu dusă din nou la spital.

Stăteam pe patul spitalului, strigam după Kathi și luptam împotriva sentimentelor și mîndriei mele. Știam că trebuia s-o las să meargă, și că dacă o lăsam liberă, m-aș fi împăcat din nou cu cea de a doua fiică a mea. M-am rugat și m-am luptat, cînd zăceam acolo și mă gîndeam la această „fetiță” a mea.

Dar în cele din urmă am luat o hotărîre. Cînd am venit de la spital acasă, Kathi tocmai cînta la pian. S-a răsucit pe scaun și m-a văzut. M-am dus la ea, am îmbrățișat-o și am tras-o spre mine. Atunci mi-a venit să plîng, mai întîi numai puțin.

„Kathi, îmi pare rău”. I-am luat fața în mîini și m-am uitat în ochii ei lucitori, în care se adunau treptat lacrimi.

„Hai să încercăm să ne înțelegem. Imediat ce ți-ai terminat școala te voi ajuta să-ți găsești o locuință - dacă cu adevărat marele tău vis e să ai o locuință proprie”.

Atunci am izbucnit amîndouă în plîns.

Mai erau puține zile pînă la terminarea școlii, și Kathi cobora și urca scările mai repede ca înainte, ieșind și intrînd pe ușă; era teribil de agitată și foarte fericită. De fapt interesul ei major nu era terminarea școlii, ci petrecerea de sfîrșit de an care urma să dureze toată noaptea în Disneyland, serbarea anuală care era pregătită pentru absolvenții liceelor din Los Angeles și din împrejurimi. Fiecare fată purta cu această ocazie o rochie nouă și frumoasă, iar întîlnirile cu băieții erau fixate cu mult înainte.

„Ce porți pentru serbarea de la Disneyland?” am întrebat-o pe Kathi cu o săptămîină înainte de marele eveniment. Răspunsul ei a fost rezervat. De ce trebuia să-și facă griji, dacă mai era încă o săptămîină? Erau pe moment altele altele de făcut.

În ziua terminării școlii a sunat telefonul în biroul lui Vern.

„Aveți o fată pe nume Kathi?” a întrebat o voce. Era casa de comenzi May Company care întreba dacă poate lua bani din contul nostru în bancă pentru cumpărarea unei rochii. Vern și-a dat consimțămîntul.

La ora 18,30 în seara aceea, cu o jumătate de oră înainte ca să plece Kathi la serbarea de sfîrșit de an și apoi la Disneyland, coseam încă furioasă la tivul unei rochii care trebuise să fie scurtată. Degetele îmi tremurau, și furia îmi otrăvea starea sufletească.

„De ce n-ai putut s-o cumperi mai repede?” o certam eu.

Nici un răspuns.

„Vei ajunge prea tîrziu, Kathi, mă duci la nebulie!”

Dar cînd și-a luat apoi Kathi rochia pe ea, mi-a dispărut supărarea. Ea părea în rochia punctată cu alb-negru, cu mîneci uriașe, ca un înger. Din acea zi noi am numit-o „rochia de înger”. Cînd a plecat, a spus: „Felicia și cu mine avem întîlnire cu Brad și John - ea cu Brad, și eu cu John. Dar vom face schimb”.

„Faceți schimb?” am întrebat zăpăcită.

„Da, am ajuns la concluzia că Brad mă simpatizează mai mult, iar John o simpatizează mai mult pe Felicia, de aceea ne schimbăm partenerii. Logic”.

„Oh”, a fost tot ceea ce am mai putut spune, căci deja zburase din casă. „Distracție plăcută!” S-a distrat cu adevărat bine. A dormit toată ziua următoare, dar cînd s-a

trezit, ne-a povestit tot ceea ce trăise, și în ochi îi stăruia emoția. Petrecerea fusese un mare succes pentru Kathi.

CAPITOLUL 10

„Cînd pleacă părinții Feliciei?” am întrebat-o pe Kathi imediat după terminarea școlii.

„În iulie”, a răspuns ea liniștită. „Dar se întoarce înapoi, mami, și atunci ne vom căuta o locuință”. Nu am răspuns, dar m-am rugat în tăcere după înțelepciune ca s-o înțeleg și s-o las să meargă.

„Las-o să meargă în dragoste”, am fost sfătuită, „și atunci se va reîntoarce în dragoste”.

Într-o seară la începutul verii am început cu Kathi să căutăm locuința. Am cutreierat întreaga vale, am vorbit cu mijlocitori de locuințe și ne-am distrat mult cu asta. Ușa de legătură dintre noi se deschidea încet, și simțeam o pace lăuntrică, pe care nu o mai cunoscusem de multă vreme.

Poate că nu găsește locuință și poate că Felicia trebuie să rămînă în Texas cu părinții ei - gîndeam eu în ascuns, și speram în ceva care s-o împiedice pe Kathi să plece de acasă.

„Cum e cu Colegiul?” am întrebat-o. „Mă duc la Colegiu; m-am înscris deja la Pierce. Peste vară lucrez în cafeneaua lui Norm. Fetele de acolo cîștigă mulți bani. Hope și cu mine ne vom muta pentru asta la Los Angeles, atunci nu ne va fi așa de departe pînă la servicii”.

„Ce-i cu Felicia?” am îndrăznit s-o întreb. A stat un minut liniștită, apoi a spus tristă: „Trebuie să rămînă la părinții ei în Texas”.

„Bine”, am spus eu cam prea repede, și Kathi s-a enervat. „Nu înțelegi asta! Felicia e cea mai bună prietenă a mea. O iubesc”.

Eram foarte aproape de o nouă explozie, și am plecat repede, ca să dispară încordarea.

După ce Felicia s-a dus, Kathi lucra cu hărnicie seara în cafenea, iar peste zi se ducea la plajă. Încărcat la maxim cu fete chicotitoare și băieți, automobilul ei mic negru își croia drum în fiecare zi prin Topanga Canyon spre ștrand.

Și-l cumpăraseră la cea de a optsprezecea ei aniversare cu ajutorul în bani al lui Vern, pe care îl cîștigase prin ajutorul ei în birou.

Kathi iubea ștrandul. Ea țipa totdeauna de plăcere cînd se arunca în mare și valurile se spargeau peste ea.

În timp ce unele din prietenele ei mai serioase se bronzau pe plajă la soare, ea se lăsa dusă de valuri sau alerga pe nisip încoace și-ncolo, iar de pe părul ei lung și negru se prelingea mereu apa de mare.

Într-o zi fierbinte de iulie, „gîndacul” mic și negru al Kathiei a refuzat brusc în drumul spre casă să mai urce muntele. Ea a sunat o prietenă care a adus o întregă echipă de mecanici, și a lăsat apoi mașina la un atelier de reparații din Malibu.

„Nu știi ce nu-i în ordine la ea”, a spus ea seara lui Vern. „Pur și simplu nu mai merge”. Vern s-a dus la ștrand și a adus mașina remorcată acasă. Mecanicul de la atelierul de reparații ne-a explicat că motorul nu mai putea să funcționeze, că era com-

plet stricat.

Kathi trebuia acum să mediteze cum să ajungă fără mașină la locul ei de muncă.

„Ce ai de gând să faci?” Am întrebat-o.

„Nu-mi fac grijuri prea mari”, a răspuns ea zîmbind.

„Dar încă n-ai plătit complet mașina. Doar nu-ți poți cumpăra una nouă”.

„O să vedem... să așteptăm...” Cu hotărîrea ei obișnuită, Kathi căuta ca totdeauna să stăpînească problemele.

De fapt, din ziua aceea întreba în fiecare dimineață în același timp disperată: „Mami, ce să fac? Știi cumva cum pot să ajung la serviciu?”

Pe atunci a început Kathi să recunoască ce înseamnă să ai o familie. Deși pentru noi era legat adesea de multe neajunsuri, Vern și cu mine i-am permis să folosească mașina noastră, ca să poată ajunge la servici. A început să ne înțeleagă dragostea și grija pentru ea - și a reacționat ca atare. La sfîrșitul celei de a doua săptămîni din iulie am observat că s-a schimbat ceva la Kathi. Purtarea ei era altfel. A început să se îngrijească mai mult de familia ei, iar duhul răzvrătit și nesupus părea să ajungă tot mai mult sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Dar vechea problemă - Felicia - mai exista. La începutul lui iulie am făcut cu băieții un scurt concediu, i-am vizitat pe Cindy și pe Don în Garden Grove, apoi am vizitat Disneyland și grădina zoologică din San Diego. Cînd ne-am întors acasă, pe masa Kathiei era o scrisoare de la Felicia. Inima aproape mi s-a oprit. Cu siguranță că Felicia a fugit de acasă și era din nou în California. Am sunat-o pe mama ei și ne-am întreținut amîndouă în lacrimi. I-am promis să mă îngrijesc de Felicia cît îmi stă în putință.

Cînd a venit în seara aceea Kathi acasă, am întîmpinat-o cu cuvintele: „Ai auzit ceva de Felicia?”

Ea mi-a ocolit privirea.

„Știi că se află iarăși în California. Am vorbit astăzi cu mama ei. E foarte îngrijorată. Cum a putut Felicia să plece așa?”

Kathi era consternată și iritată. Cînd Vern a venit acasă, am căutat amîndoi să vorbim cu ea. „Kathi”, a spus Vern, „doar nu vrei să pleci de acasă, sau poate da?” Fără să-și ridice privirea, a clătinat din cap.

„Dar totuși i-ai promis Feliciei, nu-i așa?”

Am înghițit din greu. „Cum ar fi dacă Felicia ar veni aici și-ar locui la noi?”

Kathi și-a ridicat privirea întrebător. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

„Vom pregăti camera ta pentru voi două”, i-am promis noi.

Eram sigură că aceasta era cea mai bună rezolvare. Cînd Vern și cu mine ne-am dus seara în cafeneaua lui Norm să mîncăm, Kathi s-a năpustit strălucind de bucurie spre noi. „Știți noutatea?”

Nu-și mai încăpea în piele. „Nu plec de acasă. Felicia a acceptat - vine și rămîne la noi”. Acum am început să simt o teamă, dar mi-am spus că trebuie să fiu „fair” și să-i dau o șansă.

Am petrecut ziua următoare aranjînd camera Kathiei pentru amîndouă și am pus acolo încă o comodă. Cînd au ajuns acasă, i-am urat Feliciei, cît de bine puteam, bun venit în familia noastră. Felicia era totuși abătută; nu era ceea ce-și închipuiseră. Încă în aceeași noapte fetele au căzut de acord că trebuie totuși să-și caute o locuință.

La sfîrșitul lui iulie era ziua de naștere a lui Vern, și am vrut să luăm masa festivă

în casa mamei mele. Când am sosit, am găsit un pachet frumos cu o carte poștală: „Pentru tati”. Kathi cumpăraseră o cămașă foarte scumpă și făcuse un mare ocol ca să ducă cadoul încă înainte de servicii pentru serbarea zilei de naștere.

După mîncare am mers toți doisprezece în cafenea lui Norm pentru cină. Kathi era încîntată cînd am intrat, și ne-a servit într-un mod deosebit de atent. Eram mîndri de mica chelneriță cu părul negru prins sus, care plutea în jur de parcă ar fi avut aripi.

„Acest zîmbet e tipic pentru ea”, mi-a șoptit cumnata mea și mi-a dat un cot.

„Uită-te numai la ea!”

Așa era. Ea zîmbea la fiecare și avea răbdare cu oamenii. Nu era de mirare că bacșișul ei era așa de mare. Îmi amintesc de o noapte cînd a venit mîndră acasă și mi-a povestit că un client îi dăruise doi dolari bacșiș - „deși l-am servit la fel de amabil ca și pe ceilalți”.

Acum întelegeam eu de ce. Prin simpatia ei deschisă și sinceră, Kathi emana o putere prin care oamenii erau atrași spre ea. Într-o seară cînd am trecut întîmplător pe lângă cafenea, aproape m-am supărat de amabilitatea ei față de trei hippies care se întretîneau cu Kathi cînd au părăsit restaurantul. Kathi a zîmbit, i-a bătut pe umăr și le-a spus să mai vină. După cît se părea îi cunoștea, și m-am îngrijorat. M-am înfiorat la vederea părului lor lung și dezordonat și a hainelor murdare. Dar pe Kathi toate acestea nu o deranjau.

„Cine erau?” am întrebat-o mai tîrziu. „Sper că nu ai fost prea prietenoasă cu ei”.

„Mami”, mi-a reproșat Kathi, „cum pot eu atunci să mă apropiez de acești oameni, dacă nu sînt prietenoasă? Doar trebuie să ne iubim unii pe alții”.

Bineînțeles că avea dreptate, îmi spunea inima mea. Kathi învățase să iubească pe oameni și să-i accepte așa cum erau.

Urma să aflu mai tîrziu că nu numai clienții, dar și șeful și colegele au văzut dragostea lui Isus, care strălucea prin viața Kathiei. Cînd cineva era abătut și mîhnit, Kathi avea totdeauna la îndemînă cuvinte de mîngîiere. Cînd o colegă vroia un liber, se oferea Kathi să lucreze pentru ea.

„Kathi, asta-i ziua ta liberă” o făceau eu atentă, încruntînd fruntea. „Te lași exploatată de oameni.”

„Nici o problemă, mami”, a rîs ea, și a plecat la cafenea ca să-și ia în primire serviciul. Și din nou cîștigase simpatia unei fete recunoscătoare.

Acum Kathi ne servea desertul aniversării: înghețată garnisită cu căpșuni. Fratele meu o tachina cu bacșișul pe care i l-ar da, și ea alerga și mai repede de colo-colo cu cana de cafea. Odată ne-am intersectat privirile, și am zîmbit amîndouă.

Acea seară a însemnat o cotitură în relațiile noastre. Cînd intram de multe ori după aceea seară în cafenea - adesea era aproape de miezul nopții -, rîdeam și tăifăsuiam la o ceașcă de cafea despre evenimentele zilei. În acele clipe eram foarte aproape una de alta. Kathi își stivuia de fiecare dată bacșișul în grămezi mai mici, și apoi îl număram împreună.

„Curînd îmi voi putea cumpăra o mașină”, a spus ea. Într-o seară i-am luat mîna și i-am spus: „Kathi, îmi pare rău că nu te-am înțeles niciodată cu adevărat”.

„Nici o problemă, mami, nimeni nu mă înțelege. Dar principalul este că eu mă pot înțelege pe mine însumi”.

În timpul zilelor libere a continuat să caute cu Felicia o locuință. În cele din urmă

au găsit un apartament în apropierea casei noastre. S-au mutat cam pe la jumătatea lui august, cu o zi înainte de ziua mea de naștere.

Cînd a plecat Kathi de acasă în acea sîmbătă seara, a strigat tare: „Să mă luați și pe mine miine dimineată la adunare. Mai tîrziu vin cu voi la bunica pentru serbarea zilei de naștere“.

În ziua următoare tîra emoționată după ea un pachet mare. După desert l-a pus înaintea mea pe masă.

Pe cartea poștală stătea numai: „Cu dragoste, Kathi“. Iar în pachet se afla un splendid costum în trei piese, care îmi venea ca turnat.

„E minunat, dragă!“

„Și mie mi se potrivește“, a rîs ea.

„Dar promite-mi că nu-l schimbi. Mi-ar plăcea să-l porți în concediu“.

Fiul nostru David, care fusese cu ea la cumpărături, mi-a povestit mai tîrziu că ea vizitase casa mea specială de confecții și pe vînzătoarea care mă servea, și că plătitise costumul în patru rate - din banii ei de buzunar.

Deși Kathi nu mai locuia acum acasă, era totuși la noi mai mult ca în anii dinainte. În fiecare seară fie ne suna, fie venea la noi, ca să-i discutăm planurile. Am încercat s-o ajutăm prin faptul că i-am lăsat mașina cînd avea nevoie. Era vizibil mișcată de grija noastră pentru ea.

Într-o seară cînd ne aflam în sufragerie și discutam, am amîntit de un vis pe care-l visasem nu demult, în care o văzusem. Kathi a sărit ca arsă din scaun și s-a uitat la mine insistent.

„Intram prin ușă?“ a întreat ea.

Eram surprinsă. „De ce?“ „Nu“. Întrebarea ei m-a uimit. Totuși apoi mi-am dat seama că se referea la niște vise „ciudate“ pe care le avusesem de mai multă vreme - vise în care tatăl meu și mătușa mea intrau printr-o ușă. La scurtă vreme după aceea primisem vestea plecării lor acasă în cer.

În săptămîna de după ziua mea de naștere am vrut să ne întîlnim, Kathi și cu mine, și să cumpărăm haine pentru concediul nostru. Cînd a venit joi în birou, arăta încîntătoare în rochia ei albă, cu părul ei lung și negru pe care-l strînsese cu o bențită. Am zîmbit cînd am văzut cît de mult se ostenea să-mi placă. Știa că mă supărasem mai înainte cînd intra furtunos în birou cu picioarele goale și cu părul fluturînd.

„Îmi las să-mi crească șuvițele de pe frunte. Vezi?“ a spus ea, căci și în privința aceasta o rugasem cu cîtva timp în urmă. Curînd mergea încoace și încolo prin birou și saluta pe oameni cu: „Hallo, eu sînt Kathi!“

În restaurant puteam să mînc ce-mi poftea inima, căci Kathi plătea totul. Ne întrețineam vesele și degajate, dar deodată Kathi a spus cu șovăială: „Știi, mami, uneori mă întrebă oamenii în restaurant de ce sînt totdeauna atît de veselă. Le-am spus că îl am pe Cristos în inimă, și că acesta este motivul“. A respirat adînc.

„Acum știi și ce voi face cu viața mea“, a urmat ea. „Aș vrea să devin misionară“.

„Asta-i minunat, dragă“. Am mîngîiat-o pe mînă.

Cînd ne făcăm cumpărăturile, am simțit un atașament de Kathi pe care încă nu-l simțisem niciodată. În locul neîncetatei discuții asupra hainelor care ne plac, acum eram la unison în tot ce cumpăra.

„Ce bluză îți place cel mai mult? Cea albastru-marin sau cea verde?“

„Îmi place cea verde, dragă“, am spus eu după o scurtă ezitare. Și ea și-a cumpărat

înr-adevăr bluza verde.

Cînd ne-am întors la mașină, i-am dat cheia. „Condu cu atenție“, am avertizat-o ca todeauna cînd se punea la volan.

„Mulțumesc, mami“. Kathi a spus aceste cuvinte așa de serios și cu atîta semnificație, cum nu le mai auzisem niciodată de la ea, și mi-au răsunat încă multă vreme în urechi.

CAPITOLUL 11

„Kathi“, am sunat-o la locuința ei „sîntem invitați la o masă de rămas bun pentru pastor și pentru familia Wallis, și ei ar dori mult să vii și tu. Va avea loc vineri-seara. Știi doar că soții Wallis pleacă sîmbătă spre cîmpul de misiune din Brazilia“.

„Nu pot, mami. Trebuie să lucrez“. Kathi era foarte dezamăgită.

Și eu eram dezamăgită, căci mi-ar fi plăcut să facă Kathi cunoștință cu cei doi fii mai mari din familia Wallis - Dave și John. Eram sigură că i-ar fi plăcut de ei. Kathi îl văzuse pe John cînd își încurajase echipa la meciul dintre Canoga Park High School și Cleveland High School.

În afară de asta îl întîlnise odată în biserică.

O tachinasem chiar într-o zi după serviciul religios: „Știi tu cine ți s-ar potrivi foarte bine? John Wallis!“

În mod surprinzător mi-a răspuns acestei afirmații cu un zîmbet; de obicei gustul meu nu era și al ei.

Jim și Ann Wallis erau misionari ai bisericii noastre în San Paulo, și ne simțeam legați prietenește cu ei. Acum voiau să pornească pentru a treia oară spre Brazilia, și cei trei copii mai mari ai lor trebuiau să rămînă în Statele Unite.

Ethel, aproape de douăzeci și unu de ani, se afla în preajma ultimului ei examen de Colegiu. Dave, de nouăsprezece ani, începuse la Colegiul Pierce, iar John, de șaptesprezece ani, tocmai absolvise primul Canoga Park High School și era și cel mai bun sportiv. John, înalt și arătos, era dinamic în dragostea lui pentru Cristos, și ca și Kathi stătea tare în credință.

Speram că cei doi trebuie să se întîlnească cumva odată - dar cînd?

Petrecerea de rămas bun a devenit un eveniment al prieteniei dintre noi; gustoasele mîncăruri au fost prețuite de toți, și nimeni nu s-a plictisit. Adolescenții s-au bălăcit în bazinele de înot, au jucat volei și au fost încîntați. Totuși eu eram cufundată în gînduri și aș fi dorit să fie și Kathi prezentă.

Deși a fost o seară minunată, eram triști că tînărul nostru pastor părăsea adunarea ca să meargă în estul SUA. Iar familia Wallis, care ne era atît de apropiată, urma să plece a doua zi cu vaporul spre San Paulo. Mă gîndeam la Jim Wallis, care își rugase prietenii sîmbăta trecută cu voce frîntă să aibă grijă de copiii lui dragi în timpul absenței lor.

Cît de greu trebuie să le fi fost să spună rămas bun unei părți din familia lor.

„Aș dori s-o poți lua și pe Kathi cu voi“, i-am spus eu lui Jim. „Ea ar fi înr-adevăr o bună mică misionară“.

Cînd ne-am despărțit, am îmbrățișat-o pe Ann Wallis și ea a spus: „Ne vedem iarși peste patru ani“. În ziua următoare ne-am adunat toți în portul San Pedro, ca să

urăm drum bun celor care plecau. Lunga călătorie spre Brazilia trebuia să dureze peste 30 de zile.

Ann și-a sărutat copiii, s-a întors apoi să-l strângă pe John al ei crescut mare și a izbucnit deodată în lacrimi. John a bătut-o blind pe umăr.

„Nu plînge, mamă. Voi strînge bani, iar de Crăciun sînt la voi“.

Jim și Ann au urcat cu fiii lor mai mici Bobby și Jim junior pe debarcader și făceau curajoși cu mîna - zîmbeau chiar puțin.

Printre prietenii rămași erau în ziua aceea și Joe și Veda Quatro cu cei cinci copii ai lor. Băieții Quatro: Steve, Jim și Mike erau prieteni apropiați cu Dave și John. Mike, care tocmai împlinise șaptesprezece ani, voia să se facă medic misionar. El era puternic în credință și un martor adevărat al lui Cristos la Chatsworth High School. Firea lui liniștită, echilibrată și simțul lui dezvoltat pentru umor erau o bucurie. El era activ în lucrarea din adunarea noastră, și se întîlnea regulat cu John, Dave și cu pastorul Smith înainte de fiecare serviciu la rugăciune.

Pe cînd mă grăbeam la probele de cor, vedeam adesea cum acești trei tineri cu Biblia în mînă intrau în biroul pastorului Smith. Era o priveliște neobișnuită, dar și Dave, John și Mike erau niște tineri neobișnuiți.

Imediat după sosirea lor în Brazilia, familia Wallis a primit de la Dave următoarea scrisoare:

„Dragă tată, dragă mamă, dragi frați!

Această scrisoare trebuie să ajungă în Brazilia cam în același timp cînd sosiți și voi. Aici Domnul este minunat la lucru. Ethel a ținut de curînd o oră a tinerilor, și mă gîndeam că Isus poate să apară în fiecare minut. Ea a vorbit despre „a lua și a da“ (în ziua următoare am dat și eu ceva). În școală am vorbit cu o fată, și ea m-a întrebat de ce vroiam să devin misionar. Un băiat mi-a amintit că așa fi vorbit deja cu el mai demult despre Dumnezeu. Era adevărat, și el a spus că l-a impresionat atunci atît de mult încît l-ar fi primit pe Cristos. Apoi am primit misiunea să fac o lucrare de cercetare despre Israel, și am relatat clasei despre promisiunea lui Dumnezeu că Israel se va întoarce în țara lui și am povestit apoi tot ce știam despre revenirea lui Cristos. O fată a fost foarte impresionată de profețiile Bibliei și de relatarea mea! Apoi a trebuit să citesc în clasă din Biblie - în ultima duminică ne-am rugat cu pastorul ca Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să poată lucra cu putere. De necrezut - oamenii au năvălit ca urmare să caute legătura cu Dumnezeu“.

Și scrisorile pe care le-a trimis John părinților lui erau pline de noutăți despre viața lui împlinită și despre dragostea lui pentru Cristos. El le-a relatat despre o tabără de misiune în California de nord la care adunarea va trimite patru tineri: „Mike, Dave, Kathi Johnson și cu mine plecăm într-acolo“, a scris el.

Presimțirea mea nu m-a înșelat; cînd John a întîlnit-o în sfîrșit pe Kathi, i-a plăcut de ea. Într-o duminică dimineața mă miram că Kathi nu se mai așezase lîngă mine în biserică. Atunci am văzut cum John și Kathi stăteau alături și erau pe punctul de a face cunoștință. Mai tîrziu după serviciul religios, John, Mike și Kathi stăteau împreună într-un grup și se întrețineau animați.

„La ghicește ce am de gînd!“ a strigat Kathi cînd a venit acasă în seara aceea de duminică la cină.

„Plec cu John, Dave Wallis și cu Mike Quatro în tabăra de misiune“.

Eram uluită. „Tu faci... ce?” „Și eu însumi voi conduce mașina”. „Tu vei... ce?” am repetat eu peste măsură de uimită. Dar curînd eram la fel de emoționată ca și Kathi cînd a început să explice exact totul.

„Adunarea trimite patru tineri în tabăra de misiune, și am fost rugată să merg și eu”.

Fața ei strălucea de bucurie.

„Dar am promis că voi pleca cu mașina”, și-a amintit brusc abătută.

„Cu ce mașină vrei atunci să pleci?” a întrebat-o Vern zîmbind ușor.

„Ei -”, ea nu știa.

„Nici o grijă, o să găsim noi una pentru tine”.

Eram cu toții încînțați de hotărîrea Kathiei de a merge în tabără. Am face totul pentru ea ca s-o ajutăm. În ciuda mutării cu Felicia, Kathi devenise acum în sfîrșit iarăși „fata noastră”.

Prietenia cu John Wallis a avut o influență puternic echilibrantă asupra vieții prea clocotitoare a Kathiei. Ea a devenit vizibil mai liniștită, dar zîmbetul ei s-a făcut mai luminos, mai strălucitor - rugăciunile ei fuseseră ascultate, și a învățat să se încreadă deplin în Cristos.

Toată osteneala și critica pe care le crezusem necesare pentru ea ca s-o aduc pe fiica mea în armonie cu voia lui Dumnezeu nu ajutaseră. Era vocea liniștită și fină a Duhului Sfînt cea care o căutase și o căștigase pe Kathi. Ea îi auzise chemarea și Îl urmase.

Eram rușinată pentru că încercasem în acest mod să ajut pe Duhul Sfînt. Niciodată nu voi mai impune copiilor mei gîndurile mele foarte omenești. Îi voi conduce la credință și le voi spune tot mereu din toată inima despre Cristos, dar Îl voi lăsa pe Dumnezeu să îndeplinească lucrarea de convingere și siguranța. Învățasem o lecție prețioasă.

CAPITOLUL 12

„Închipuiți-vă”, a strigat Kathi, „am întrebat la servicii dacă pot să primesc două săptămîni de concediu, și am primit cu adevărat liber. Acum vin cu voi o săptămîină la lacul Shasta, iar în cealaltă săptămîină merg în tabăra de misiune”.

Ne programaserăm deja concediul la frumosul lac Shasta din nordul Californiei. Prietenii noștri Roy și Betty Ramsey posedau acolo cîteva căsuțe la ștrand în care voiam să petrecem ultima săptămîină din august.

„Există numai o piedică”, a spus Kathi gînditoare. „Trebuie ca joi seara să fiu înapoi. Atunci are loc marele meci est-vest, și e ultima oară că pot să încurajez echipa”.

„Dar, Kathi, vroiam numai să rămînem acolo pînă duminică. Și tu ai nevoie de douăsprezece ore ca să vii aici de la lacul Shasta”.

„Atunci mă voi întoarce miercuri seara cu autobuzul. Aș vrea să fiu și cu tine și cu tati, ca să avem din nou un concediu adevărat, și să studiez împreună cu voi sub un copac Cuvîntul lui Dumnezeu”.

Am sunat la autogară și am constatat că ar fi destul de complicat pentru Kathi ca să vină acasă, dar pentru ea nu conta nimic. Era ferm hotărîtă să plece împreună cu noi la lac și apoi să-și încurajeze echipa la marele meci. John Wallis și toți prietenii

lor din Cleveland High School vroiau să fie și ei acolo. Urma să fie o seară grozavă!

Vineri seara am făcut febră și a trebuit să ne amînăm concediul pe săptămîna următoare. Eram foarte dezamăgită, căci mă bucurasem atîta să petrec săptămîna împreună cu Kathi.

„Îmi pare așa de rău că m-am îmbolnăvit, dragă“, i-am spus. Ea ședea lîngă mine pe canapea și-și rodea buzele.

„Ce să fac acum cu întreaga săptămîină liberă?“ a întreat ea. Deodată s-a luminat la față. „Știu! O să am grijă de frații mei și voi merge să stau cu ei în cort la ștrand“.

„Îți dai seama în ce te bagi?“ Numai gîndul la o asemenea aventură ar fi fost pentru mine, în ciuda vîrstei, de neînchipuit. Nu însă pentru Kathi!

„De ce nu?“ a răspuns ea vioi. „Plecăm mîine dimineață imediat după serviciul religios și ne întorcem joi“.

Mie nu-mi prea convenea ideea, dar Kathi era sigură de ea. O s-o scoată ea la capăt! „Atunci bine, dar Danny rămîne cu mine acasă. Tu poți să mergi cu Rich și Dave, dar trebuie să promiteți că veți suna în fiecare după-amiază la ora patru“.

„Da, bine - okay!“ a promis Kathi.

Toată săptămîna a căutat Vern neîncetat un automobil, ca să poată pleca Kathi săptămîna următoare în tabără. În cele din urmă un negustor i-a oferit un Mustang roșu, și Vern a spus prețul cel mai mare pe care-l putea plăti.

„Negustorul mă sună dacă acceptă acest preț“, a spus el lui Kathi, care îi așteptase cu nerăbdare întoarcerea.

Mai tîrziu Vern a încărcat mașina noastră împala cu echipamentul cortului, în timp ce Kathi și băieții urcau și coborau în fugă scara și aduceau toate lucrurile posibile - recipient cu gheață, conserve, valize și lanterne de buzunar.

Duminica au plecat în aventură... fiica mea curajoasă, atotîntreprinzătoare cu frății ei mai mici. În fiecare după-amiază pe la 4 suna telefonul.

„Am ajuns cu bine, mami“, a spus Kathi. „Nu-ți fă griji. Sînt mii de oameni aici, și e îngrozitor de cald“.

Ei înotau ziua întreagă, pregăteau mîncare în aer liber - care desigur nu prea reușea -, iar seara Kathi citea fraților ei la lumina lanternei din biografiile creștinilor curajoși.

„Ei, ați înțeles? Vă este clar asta? Acuși sînteți băieți mari, și ar trebui să înțelegeți treptat ce înseamnă să fii creștin“.

Băieții aprobau dînd din cap. De cînd erau încă mici, Kathi fusese mereu tovarășa lor, iar acum sora cea mare devenise încă odată pentru ei fata cea mică care se juca cu ei, fugea de-a lungul plajei, și rîdea cu ei cînd se trezeau în cortul micuț și nu mai știau care ale cui picioare erau...

Erau zile pe care nu le vor uita niciodată. Cînd în seara de luni a sunat telefonul, iar vînzătorul Mustangului roșu ne-a spus că va accepta oferta lui Vern, eram tot așa de emoționați cum ar fi fost și Kathi în această clipă. Ziua următoare Vern și-a petrecut-o cumpărînd pneuri noi, îngrijindu-se de asigurare și plătind-o pentru Kathi. În ziua aceea de abia am așteptat ca să sune telefonul la ora 4.

„Ghicești ce stă în parcare?“

„Nu cumva Mustangul?“ La un asemenea strigăt de bucurie nu ne-am așteptat.

„Da, îți aparține cu totul“.

Nu mai e nevoie să spun că nu a mai rezistat nici o zi la ștrand.

Cînd Vern, Danny și cu mine tocmai voiam să ne așezăm la masă în seara aceea, au intrat trei copii murdari, obosiți, arși de soare.

„De abia aștept să mă uit acolo după colț și să văd mașina roșie”, a spus Kathi fraților ei. „Băieți, părinții noștri sînt pur și simplu grozavi!”

Un mare compliment de la un adolescent!

Kathi rodea din puilul rotisat și se tot foia pe marginea scaunului. Desigur că trebuia să plece imediat, ca să arate prietenilor ei mașina cea nouă.

Am văzut-o din nou de abia joi cînd a năvălit ca să-și ia echipamentul de supporter. S-a îmbrăcat cu costumul roșu-alb de conducător, a înșfăcat smocul de hîrtie și a vrut să iasă din nou pe ușă.

„Așteaptă o clipă”, i-am strigat, și mi-am adus repede aparatul foto. „Stai un pic acolo și fă-te că-ți încurajezi echipa. Aceasta e ultima seară ca și conducătoare, și aș vrea să-ți mai fac o poză”.

Și-a ridicat piciorul în aer, a fluturat smocul de hîrtii și mi-a rîs - a rezultat o poză pe care voiam s-o port totdeauna cu mine.

CAPITOLUL 13

Soarele de dimineață era deja sus pe cer, cînd în sîmbăta următoare m-am trezit cu dureri de cap. Voiam să împachetăm bagajele în ziua aceea și să facem ultimele pregătiri pentru călătoria noastră spre Shasta.

Cindy era la noi de sfîrșit de săptămînă, și eu îi promiseseam să merg cu ea la cum-părături. Mă grăbeam spre biroul meu ca să rezolv încă cîteva lucruri înainte de a pleca în concediu și voiam să mă înapoiez spre amiază.

Liniștea din biroul părăsit mi-a dat ocazia să cuget încă o dată la ceea ce se petrecuse în ultimele luni. Kathi se schimbase foarte mult în așa scurt timp; de abia puteam crede că toți anii în care nu găsisem decît puțină înțelegere una pentru cealaltă acum erau duși. Prin faptul că am lăsat-o pe Kathi să meargă, am regăsit-o, prin faptul că am lăsat-o să ia propriile ei hotărîri, am cîștigat o fiică în care puteam să mă încred. Deși mă temusem atît de mult de mutarea ei din casa noastră și de viața ei împreună cu Felicia, tocmai aceasta a făcut-o să se apropie de familia noastră.

Inima mea era ușoară și plină de bucurie, cînd puneam la loc mașina de scris și făceam curat pe masa mea de scris. Îmi va face bine să plec o săptămînă - să mă destind și eu odată deplin. Am închis ușa și am plecat spre casă.

Cînd am ajuns acasă, Cindy mă aștepta deja.

„Kathi a fost mai înainte pe aici și vroia să mă ia la micul dejun, dar am spus că trebuie să te aștept pe tine. Ea vine pe aici încă o dată, și mergem apoi împreună să luăm masa de prînz”.

Cindy a tăcut o clipă, apoi a spus: „Mami, ai observat cum s-a schimbat Kathi?”

Am zîmbit. „Da, Cindy”.

Cindy era vizibil încurcată. „Era așa de drăguță cu mine, ea pare” - căuta după cuvîntul potrivit „să fie într-o pace deplină”.

Am zîmbit, și eram fericită că și Cindy observase aceasta. Acum, în sfîrșit, puteau să fie relațiile dintre noi trei așa cum îmi dorisem întotdeauna.

„Mulțumesc, Doamne”, am șoptit eu.

Bronzată după zilele de plajă, Kathi a sosit după câteva minute.

„Tu, fată rea, noi îți procurăm o mașină, și apoi nu te vedem două zile”, am tachinat-o. Ea a zîmbit. „Am avut multe de făcut, ca să pregătesc totul pentru tabără. Eu trebuie să fiu la ora 4 iar la lucru. Poate că ar fi mai bine să plecăm cu două mașini”.

Am asigurat-o că o vom aduce înapoi la timp.

Pentru masa de prînz am mers la un restaurant mic cu pui rotisați. Kathi, care totdeauna era vorbăreată și gălăgioasă, ședea acum tăcută la masă, cufundată în gînduri. Am discutat despre tabăra de misiune.

„Ai o manta caldă pentru serile reci?” am întreat eu. „Și lasă totuși mai bine pe băieți să conducă, de ce trebuie să te așezi tu la volan?”

Ea a promis să ia haine călduroase și să lase pe băieți să conducă, dar gîndurile ei păreau a fi foarte departe.

Ne-am sfîrșit masa și am plecat la magazinul unde fetele voiau să facă tîrguiele, în timp ce eu aveam de cumpărat alimente pentru concediu. „Trebuie acum să-i spun la revedere lui Sharon”. De cînd se întîlniseră ele două la High School, Sharon fusese prietena ei; ele se asemănau atît de mult încît trebuia totdeauna să mă uit de două ori cînd intra Sharon pe ușă.

Cînd mi-am terminat cumpărăturile, am intrat în magazin să mă întîlnesc cu fetele. Nu puteam însă să le găsesc și l-am rugat pe portar să le strige prin microfonul magazinului.

În cele din urmă am găsit-o la Sharon, care lucra în hala de răcoritoare. Cînd a auzit Kathi că portarul i-a strigat numele, s-a schimbat la față.

„Oh, mami” a oftat ea jenată.

Am îmbrățișat-o. „Bucură-te, acum știe fiecare că Kathi Johnson este aici în magazin”.

„Treci după servicii pe la noi, Kathi?” am întreat eu, cînd ne-am întors acasă. „Cam pe la miezul nopții?”

„Da, mami, aș vrea să-mi aduc bacșișul, ca să mi-l poți depune în bancă. Aș vrea să-mi iau rămas bun încă din noaptea asta”.

„Ai grijă de tine, drăgă!” i-am strigat eu cînd s-a urcat în mașină.

„Petrecere frumoasă!” Cindy i-a făcut cu mîna.

Stăteam acolo, făceam cu mîna, rîdeam și ne uitam după ea în timp ce pleca; am rămas acolo pînă ce mașina roșie a cotit după colț și n-am mai putut s-o vedem.

Eu aveam încă dureri de cap. Era foarte cald, și trebuia să mai împachetez câteva lucruri. Deodată m-am simțit foarte obosită și deprimată. Cînd Vern s-a întors acasă, ne-am hotărît să plecăm mai devreme decît ne propusesem la început. Vern a sunat-o pe Kathi la servicii.

„Da, tati”, a spus ea cu vocea ei cristalină.

„Kathi, cînd vii la noapte, atunci pune banii pe masă. Ne-am hotărît să plecăm deja la ora 4 dimineața și de aceea ne culcăm mai devreme”.

A avertizat-o să conducă atent și i-a dat numărul de telefon la care putea să ne caute la Shasta - „numai dacă ai nevoie”.

Stăteam lingă el, dar n-am pus mîna pe receptor, ca să-mi iau rămas bun. Doar urma să ne revedem deja peste o săptămînă.

CAPITOLUL 14

Lacul Shasta se afla înaintea noastră, albastru și sclipitor ca un diamant în soare. Am mers de-a lungul lacului pînă la căsuța în care urma să locuim o săptămînă întregă.

„Lacul e uriaș” au strigat băieții. Noi nu fuseserăm pregătiți pentru mărimea lui și pentru frumusețea care înconjură lacul de munte. Sfirșitul de săptămînă era urmat de „ziua muncii”, o zi de luni liberă, și noi urma să ne bucurăm de pace și de liniște doar cînd mulțimea venită la week-end va pleca luni seara.

Era cald, dar aerul de aici, după fumul gros și gazele de ardere din Los Angeles, era binefăcător de proaspăt și curat. Cei trei băieți ai noștri își imaginau deja cum o să meargă cu barca primprejur pe lac cu undițele în mînă; Vern visa să poată schia pe apă.

Eu însă eram tăcută și nu am spus familiei că tocmai treceam printr-o adîncă deprimare. Eram bucuroasă că Kathi plecase în tabăra de misiune. Cindy și Don erau și ei în concediu. De ce simțisem atunci în timpul lungii călătorii de douăsprezece ore o neliniște neîncetată, tot mai puternică?

Acum stăteam în barcă, soarele mă încălzea, apa era rece și ispititoare - lumea mea ar fi putut fi deplin în ordine! Înotam într-un mic golf, mîncam pe plajă la amiază, stăteam culcați pe nisip și priveam în sus la cerul albastru, fără nori. Ce putea fi mai frumos ca un lac nordcalifornian înconjurat de munți maiestuoși și nopți pline de stele în care ne duceam pînă la plajă, ședeam jos mînă în mînă și ne uitam la apă?

Pentru Vern și pentru băieți o zi era mai frumoasă ca alta. Mîncam pești delicioși, proaspeți; îi vizitam pe prietenii noștri Roy și Betty Ramsey, luam masa de prînz cu ei și flecăream despre vremurile trecute; petreceam o întreagă zi schiind pe apă înapoia bărcilor rapide. Singura noastră îmbrăcăminte consta din costum de baie și pantalonii scurți, iar cînd soarele ardea, căutam adăpost în cabana noastră aclimatizată și ne jucam cu copiii.

Dar în fiecare zi mă luptam împotriva panicii din mine. „Nu există nici un motiv pentru asta”, îmi spuneam eu, „totul este în ordine”. Fetele aveau desigur o vreme excelentă. Deși acesta era primul nostru concediu fără ele, trebuia să-mi spun că acum au crescut și că va trebui să-și trăiască propria lor viață. Frica mea a început acum să ia forma unei temeri din cauza unui pericol care se apropie. Căutam să mă ocup cu ceva, și citeam în cărțile pe care mi le-am adus. Odată am trecut pe lîngă o cabină telefonică și am chibzuit dacă să o sun pe Kathi la tabăra de misiune. Ea va fi foarte ocupată și va fi avînd multă bucurie - și în afară de asta, n-aveam nici un motiv pe care să-mi bazez teama. Dar m-am surprins asupra faptului că numărăm zilele și orele pînă cînd vom porni din nou acasă spre sudul Californiei.

În sfîrșit, s-a făcut vineri. Sîmbătă dimineață mai vroiam odată să înotăm, apoi să facem bagajul și să plecăm spre casă. De abia mai puteam aștepta, și nu știam de ce.

În seara de vineri ședeam pe o bancă pe mal și mă uitam la Vern și la băieți cum pescuiau. Începuse deja să se întunece. Ceea ce ziua era răpitor de frumos, noaptea devenea fantomatic, spectral. Umbre se tîrau peste copaci și bănci, și se făcea frig.

Fusese frumos să am două fete, și acum aproape am ajuns să fim „o casă de bărbați”: fotbal, baseball, pescuit, camping - acestea erau pentru viitor temele de discuție

în căminul nostru. Poate că aceste perspective erau pricina stării mele de spirit. Eram cu siguranță numai tristă să fiu atât de departe de Cindy și Kathi, chiar dacă era numai pentru o săptămână.

După ce am curățat și am mâncat peștii și am culcat băieții, Vern și cu mine am mers la o cafenea apropiată ca să mâncăm un mic desert. Am discutat cu chelnerița despre copiii noștri. I-am povestit despre Kathi și am spus: „Se pare că vom avea o fică misionară”. Părea de necrezut chiar și pentru mine.

Deprimarea mea nu a dispărut. Mă uitam la ceasul de pe peretele cafenelei; era exact 22,30. „Cît timp trăiesc n-am să uit această noapte”, mă gîndeam eu, și mă întrebam de ce gîndeam așa.

Ne-am plimbat agale pînă la cabană. - Deodată, tot ce se adunase în mine pînă atunci a țîșnit la iveală. Scuturată de spasme am început să plîng, dar nu puteam găsi nici o pricină și nici să explic de ce plîngeam. Vern m-a ținut strîns, dar cu cît căuta mai mult să mă mîngîie, cu atât plîngeam mai tare. M-a apucat o teamă de nespus. Am trimis rugăciuni în sus la Tatăl meu ceresc, dar ele păreau să se izbească de un zid nevăzut. În cele din urmă Vern a adormit, și eu L-am rugat pe Dumnezeu să fie aproape de mine și să mă mîngîie în această nevoie, pe care nu mi-o puteam explica. Plîngeam cu suspinuri pe pernă. Mai tirziu m-am sculat și am început să umblu de colo-colo prin cabana minusculă, pînă cînd m-am oprit deodată; și o durere a vrut să mă arunce la podea. M-am uitat la ceas; era exact 0,30.

„Oh, Doamne”, am strigat eu, „de ce nu ești lîngă mine?” Singurul răspuns pe care l-am primit a fost un sentiment de parcă inima mi s-ar fi golit deodată. Ceva adînc în mine mă durea; era ca și cum s-ar fi rupt o parte din mine înșămi.

M-am așezat din nou pe pat, și cînd pe obrajii mei curgeau lacrimi, mă gîndeam la Kathi. Miine vor pleca înapoi spre casă. Zîmbeam în întuneric ușurată. Mă întrebam dacă Jim și Ann Wallis din Brazilia știau că Kathi a plecat în tabără cu băieții lor. Am început să le scriu în gînd o scrisoare:

„Dragă Ann, dragă Jim... Nu e minunat că Dumnezeu i-a condus pe John și pe Kathi să fie împreună? Sper că și voi vă bucurați de aceasta ca și mine...” În sfîrșit m-a cuprins mult dorțitul somn.

Ora 4! În mijlocul nopții bătea cineva la ușă. Nu e oare ceva la care toți părinții se gîndesc și de care toți se tem în adîncimea lăuntrului lor? Cei mai mulți nu trec prin asta, dar noi am trăit-o...

Încă buimăcită de somn adînc, l-am auzit pe Roy Ramsay strigîndu-l pe Vern: „Vern, vino te rog repede în birou! O convorbire telefonică pentru tine”. Am sărit din pat, și de pe buze mi-au ieșit cuvintele bilbiute: „E din pricina lui Kathi”.

Vern a plecat la telefon... și deodată am știut de ce fusesem așa de abătută întreaga săptămînă; fusesem pregătită pentru această clipă. Ca fermecată ședeam pe marginea patului. De fapt ar fi trebuit să mă îmbrac și să merg cu Vern în birou, dar mai întîi trebuia să fac altceva. Trebuia să vorbesc cu Domnul meu. Și atunci am simțit dintr-o dată prezența lui Dumnezeu, și pacea Lui a venit peste mine, copleșitoare, reală și mîngîietoare.

Cînd am intrat în birou, am văzut fețele prăbușite ale lui Roy, Betty și Vern. Plîngeau.

„Spune-mi, dragă”, l-am rugat eu, „ce s-a întîmplat? O nenorocire?” Dar desigur că știam deja totul, cînd l-am auzit spunînd: „O ciocnire frontală”.

„Povestește, povestește mai departe!” am cerut eu. El a pus receptorul în furcă, s-a întors spre mine și a spus liniștit: „Kathi, Mike și John sînt morți. Dave este în spitalul din Salinas. Se crede că nu va supraviețui. S-a întîmplat pe la ora 0,30. După cît se părea, copiii tocmai voiau să plece acasă”.

La miezul nopții! Mă vedeam din nou stînd în cabană și uitîndu-mă la ceas, și am simțit iarăși cum inima părea să mi se scurgă dintr-o dată. O mică parte din mine se spărsese în acea clipă, cînd Kathi zăcea pe moarte în îndepărtatul King City.

În aceeași clipă gîndurile mi s-au îndreptat spre Brazilia la Ann și Jim Wallis. Mi-am amintit cum Jim s-a urcat la amvon și a rugat pe cei adunați să aibă mare grijă de copiii lui. Acum frumosul lor fiu John era mort, iar Dave foarte grav rănit. „O, Doamne”, m-am rugat eu, „nu-l lăsa pe Dave să moară!!”

Gîndurile mele s-au îndreptat și spre Canoga Park asupra lui Joe și Veda Quatro. Al doilea fiu al lor era un băiat așa de fin, care își dedicase viața lui Dumnezeu. Durerea părea să se tripleze.

Și brusc mi-a venit în minte un verset cunoscut pe care-l subliniasem în Biblia mea: „Despărțit de trup, dar unit cu Domnul”.

„Cît de aproape trebuie să fi fost ei de Domnul”, am spus eu tare. „Au clocotit desigur de o mare fericire, după un așa frumos timp în tabăra de misiune”.

„Trebuie să o sun pe Cindy”. Vern a format numărul locuinței lor din Garden Grove. El i-a spus numai cîteva cuvinte. Apoi n-au mai putut vorbi.

„Cunoști tabăra unde s-a dus Kathi?” a întrebat el. Apoi i-am luat receptorul și am suspinat: „Pleacă acasă, dragă! Așteaptă-ne acasă cînd sosim!” I-am sunat și pe părinti, și apoi m-am gîndit la Felicia, care - singură în noua lor locuință - o aștepta pe Kathi să se întoarcă astăzi.

„Trebuie să-i spun Feliciei”.

„Cine este Felicia?” a vrut Betty să știe.

Ce să-i spun? Cine era Felicia? „Felicia este cea mai bună prietenă a mea, mami”. Acesta ar fi fost răspunsul Kathiei. „O iubesc pe Felicia”.

Cea mai bună prietenă a ei, pe care o respinsesem atît de dur. Acum voiam s-o văd ca să-i cer iertare, s-o primesc ca și cînd ar fi fost însăși Kathi.

Roy l-a sunat pe pastorul Royal Blue și l-a rugat să vină totuși la noi înainte de a porni la drum. Pastorul Blue fusese duhovnic pentru timpul liber în multe tabere organizate de High School. Kathi ținuse la el în chip deosebit, și nouă ne plăcea de asemenea de el. Puțin mai tîrziu a sosit și ne-a citit cîteva versete mîngietoare din Psalmi. Rich, Dave și Danny stăteau lingă noi ca arameți. Ei nu puteau crede că sora lor cu puțin înainte atît de vie a plecat de la ei. Unindu-ne în rugăciune, am cerut harul lui Dumnezeu și mîngierea Lui; ne-am rugat ca să ne dea pacea Sa - de cît ajutor era să știi că nu ești singur în aceste ceasuri dureroase! Ne-am rugat pentru Dave Wallis care se lupta pentru viața lui; ne-am rugat ca Ann și Jim să poată veni acasă; ne-am gîndit și la Joe și Veda.

Prin fereastră începea să se arate deja revărsatul zorilor cînd ne-am despărțit de Roy și Betty Ramsay și de pastorul Blue. Lacul Shasta zăcea în spatele nostru, rece și deloc îmbietor.

Vern conducea uitîndu-se tăcut înainte - spre Salinas, ca s-o identificăm pe fiica noastră. Băieții stăteau tăcuți pe bancheta din spate, în timp ce eu, cu capul sprijinit, mă gîndeam la săptămînile trecute.

Mi-am amintit că, cu puțină vreme înainte, Kathi stătea în camera noastră și-i privea pe frații ei.

„Da”, spunea ea și dădea din cap, „ați crescut băieți buni. Sinteți o familie reușită”.

M-a străbătut atunci un fior rece. „De ce Kathi!”, am spus eu „cum poți să spui așa ceva? Și tu aparții familiei noastre!”

S-a răsucit în tăcere numai. - Ce presimțiri o fi avut Kathi în ultimele luni... Acum îmi aminteam de ceea ce îi povestise unui prieten: „Am visat că mergeam cu mașina pe autostradă și eram în drum spre o nuntă... Atunci am adormit brusc și m-am trezit de abia în cer”.

Pe când mergeam tăcuți înainte, mă gândeam la copilașul meu, la fetița mea, care devenise o tânără femeie - fiica mea, pe care n-o înțelesesem niciodată cu adevărat. N-am să-i mai văd fața zîmbitoare și nu-i mai voi auzi cristalinelul ei „Hallo, mami!”

„Acum înțeleg ce înseamnă cu adevărat ceea ce a împlinit Isus”. Am rupt tăcerea și m-am uitat la Vern. „Înseamnă că ușa spre cer este deschisă pentru toți cei ce cred”.

Iubirea întăritoare a lui Dumnezeu era sprijinul nostru; l-am simțit mîna în fiecare minut în această călătorie lungă, fierbinte. În cele din urmă ne-am oprit și am făcut o scurtă pauză pentru micul dejun. Cînd mica chelneriță brunetă ne turna cafeaua, m-a dus gîndul în seara în care sărbătorisem la cafeneaua lui Norm ziua de naștere a lui Vern. Kathi parcă plutea, glumise și rîsese. Mi-am pus ceașca la o parte și am început să plîng, fără să-mi fie rușine de lacrimile mele.

Dar, în ciuda durerii, nu trebuia niciodată să întreb: „De ce?” Urma să aflu răspunsul înainte ca să se fi sfîrșit săptămîna.

CAPITOLUL 15

Am străbătut lunga stradă spre spitalul din Salinas și am intrat în sala rece de așteptare.

Fata de la ghișeu s-a întors și ne-a salutat amabilă.

„Dave Wallis” - Vocea lui Vern era răgușită. „Cum îi merge lui Dave Wallis?”

Fata de la recepție s-a adresat unei sore medicale care era în apropiere. Sora a clătinat din cap.

„Foarte rău. Nu aveți voie să-l vedeți, dar ar trebui s-o sunați pe sora lui, Ethel, care a sosit. Am aici numărul ei de telefon”. Cu degete tremurătoare am format numărul.

„Aici e locuința pastorului Wilson”, a spus o voce străină. Am întrebat de Ethel Wallis...

„Oh, Ethel”, am început să plîng, „îmi pare așa de rău”. Vocea ei era fermă. „Știi, Domnul e cu noi”. Ethel, care avea exact aceeași vîrstă ca și Cindy a mea, se resemnase deja în inima ei cu problema, ea îl încredințase pe Dave în mîna lui Dumnezeu. Curajul ei era mai mare ca al meu. l-am spus că o să venim imediat la ea.

Pastorul Ralph Wilson aflase prin conducerea taberei de accident și și-a deschis binevoitor inima și căminul familiilor noastre.

Am plecat spre locuința familiei Wilson și am fost înconjurați imediat de grija și dragostea fraților în credință. Joe Quatro stătea plîngînd pe divan, copleșit de suferin-

ță; Ethel aștepta să poată expedia o veste pe calea undelor la părinții ei. Jim Montgomery, din comitetul centrului nostru de comunitate și prieten de-o viață, stătea lângă Joe.

Deja în ziarul de duminică dimineața era scris cu litere mari: „Trei morți în accidentul din Greenfield”.

Citeam relatarea din ziar și nu-mi venea să cred că scria despre Kathi a mea.

Stăteam în sufragerie și încercam să ne întărim unul pe altul, totuși numai prezența lui Dumnezeu putea să ne mîngîie. Cînd am sunat mai tîrziu la spital, lui Dave tocmai i se făcuse o operație de urgență.

„Dave trebuie să trăiască” am spus eu lui Ethel.

„Va trăi!” Ethel a zîmbit. „Știu, va trăi”.

În fine, spre ora 3 dimineață, a putut fi transmisă știrea. Ethel promisese tatălui ei să-l sune astăzi și să-l felicite de ziua lui. În loc de asta a trebuit să-i spună că John a murit, iar Dave era foarte grav rănit. Știrea s-a transmis neclară din pricina legăturii. Ethel a trebuit să strige tare ca să fie auzită. Fiecare cuvînt mă izbea ca o lovitură de ciocan.

„John mort”, striga ea tare și clar, „Dave rănit! Veniți acasă!”

Cînd a terminat, părea să-și fi pierdut toate puterile.

„Vor căuta să obțină permisiunea să poată părăsi imediat țara”, a spus ea.

„Durerea, durerea aproape mă copleșește...” Mă uitam la Joe care căzuse pe gînduri. Dar eu mă gîndeam neîncetat la copilul din carnea și sîngele meu - la Kathi. Îi auzeam cuvintele cînd îi înmînasem în acea zi cheile mașinii: „Mulțumesc, mami”. Mereu și mereu răsunau aceste cuvinte în urechile mele.

„Dragă”, mi-a spus Vern, „o să plec acasă cu băieții. Aș vrea ca tu cu Joe și cu Jim să iei avionul spre casă”.

Am consimțit cu plăcere.

„Știi”, m-am aplecat în avion spre Joe, „știi tu de fapt că fiecare dintre noi avem cinci copii?”

Joe a încuviințat. „M-am gîndit și eu la asta. Au fost cei doi fii ai noștri al doilea după vîrstă și fiica voastră a doua ca vîrstă care ne-au fost luați”.

Ne-am rezemat din nou pe scaun și am tăcut pînă ce avionul a aterizat.

Gîndurile mele au început să se concentreze asupra unei singuri rugămînți: „De-ar fi acasă numai o singură scrisoare de-a Kathiei, numai o veste scurtă, în care să povestească despre tabără. Dacă ar fi... Dacă ar fi...” Acest gînd se repeta în mine ca un disc stricat. De-aș primi numai o mică știre - numai o scrisoare... o scrisoare... Imediat după sosirea la Aeroportul internațional din Los Angeles am sunat-o pe mama mea. Ea așteptase deja s-o sun.

„Vin acasă la tine”. Știam cît de greu o împovăra acest eveniment de neînțeles.

Am plecat spre casă, și cînd am cotit spre parcare, Cindy stătea deja acolo și mă aștepta. Ne-am dus una spre alta și ne-am îmbrățișat în tăcere. Nu existau cuvinte care ar fi putut să ne exprime suferința. Kathi plecase dintre noi tocmai în clipa în care o regăsisem. Și Cindy resimțea puternic acest lucru. Am intrat în casă și m-am lăsat să cad pe canapea. Cindy a aprins lumina. Ochii noștri erau plînși; marea noastră durere ne-a unit. O iubisem amîndouă pe Kathi, dar nici una dintre noi nu o înțelesesem vreodată cu adevărat.

Apoi am destăinuit ceea ce gîndisem incontinuu: „De-ar fi aici numai... numai o

scurtă știre, o scrisoare de la Kathi!" Mă uitam în jur ca și cum aș fi așteptat să găsesc o scrisoare.

"Mami", a început Cindy, „am fost astăzi după-amiază la Felicia, ca să i-o spun și ea primise o scrisoare de la Kathi. Mă gîndeam că poate nu vrei s-o vezi acum". Și-a deschis poșeta.

Am apucat cele două foi pe care le ținea Cindy în mînă.

"O, ba da, ba da, vreau s-o văd!"

Timp de o secundă am închis ochii, înainte ca să încep să citesc scrisul cunoscut. Felicia primise scrisoarea de la Kathi vineri. Kathi trebuie să-i fi scris miercuri, exact trei zile înainte de accident.

Ea scrisese pe dosul unor foi de agendă tipărite, așa ca și cum ar fi avut mult de spus și ar fi trebuit să le spună imediat - ea nu avea timp de pierdut.

Am deschis scrisoarea și am încercat s-o citesc. Mi-a venit să plîng, și lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

Dragă Felicia!

Aceasta este prima ocazie pe care o am ca să-ți scriu. Am fost atît de ocupată să studiez Cuvîntul lui Dumnezeu! Locul acesta este grozav. Trăiesc cu adevărat ceasuri minunate cu frații și surorile mele în Cristos. Învăț așa de mult, și totuși nu știu nimic. Felicia, aș vrea să fii acum aici! Cristos e singurul răspuns, și n-are a face decât Jon, Sharon, Brad sau tu credeți că este o absurditate - îți spun, e singurul! Am pierdut într-adevăr mult, fiindcă am trăit cum trăiește cea mai mare parte a oamenilor. Oh, dacă L-ar cunoaște numai toți oamenii pe Isus al meu! Sînt copleșită de cît se poate învăța și se poate ști despre El. Viața creștină este singura viață. Nu mă refer la viața formalist-evlavioasă pe care am dus-o, ci viața în care Duhul Sfînt conduce pe cineva care I se încrede.

Felicia, nu mai fac acum nici o glumă, tu ai nevoie de Cristos! Nu ca pretext evlavios, ci ca Domnul vieții tale. Vreau să spun că tu trebuie să-L urmezi în fiecare zi și să vorbești cu El. Ca cea mai bună prietenă a ta, sînt răspunzătoare ca tu să nu ajungi la pierzare. Crede-mă, știu că această lume nu are nici o soluție de oferit. Tu crezi poate că Jim e singurul răspuns, dar el nu a murit pentru păcatele tale. Nu pot să-ți spun destul de des că tu ai nevoie de Dumnezeu. Poți să-ți imaginezi ce-am putea face împreună? Dacă Îl primești cu adevărat pe Cristos ca Domnul vieții tale, îți garantez că totul va deveni altfel. Eu nu am corespuns ca și creștină, dar crede-mă, pentru fiecare persoană căreia nu i L-am arătat pe Cristos, vor învăța alte trei să se încreadă în Isus. Știu că-ți vei spune acum: „Acum începe din nou cu religia ei". Îți spun ceva: Nu mă interesează ce gîndesc alții, căci fiecare are nevoie de Isus. Fă-ți timp pentru rugăciune, vorbește cu Dumnezeu, întreabă-L de planul perfect pentru viața ta! El are un plan pentru fiecare, dar stă în sarcina ta să-l descoperi ce fel de plan este.

Citește Biblia! Nici nu știi cît de grozavă este! Nici eu n-am știut. De abia aștept să citesc mai mult în ea. Nu e timp de pierdut, căci Dumnezeu ne va judeca, și va trebui să-I dăm socoteală. Ce am făcut noi pentru Cristos? Sînt o mulțime de lucruri despre care ar trebui să vorbim, cînd mă voi reîntoarce acasă. Mă bucur atît de mult că o să-ți povestesc totul. Te rog, fă ce-ți spun: Felicia, roagă-te lui Dumnezeu! Roagă-L să intre în viața ta. Nu fi egoistă ca mine, afirmînd că nu poți să renunți la libertatea ta. Lucrurile materiale ale lumii vor trece, dar ceea ce faci cu Cristos, va rămîne. Știi

de ce nu ai crescut în Cristos după ce l-ai spus odată da? Pentru că trebuie să citești în fiecare zi Cuvîntul lui Dumnezeu și să te rogi. Cristos e răspunsul, și eu îi mulțumesc lui Dumnezeu de fiecare dată cînd mă rog că mi-a dăruit pe Fiul Său și viața veșnică. Felicia, mă rog împreună cu frații și surorile mele de aici pentru tine. Sper că și tu vei deveni curînd sora mea. Va fi greu pentru mine să mă întorc în locuința noastră, căci Biblia spune că avem nevoie de părtășie creștină. Trebuie odată să ne lăsăm inimile să vorbească, și vreau cu adevărat să aud ce ai de spus. Felicia, aș vrea să ciștișg lumea, dar dacă nu pot să conving nici chiar pe cea mai bună prietenă a mea, îmi dau seama cît de grea e sarcina aceasta.

Rămii cu bine, și cînd mă întorc înapoi, vom avea multe de discutat.

Îți scriu acestea în dragostea lui Cristos.

A ta, Kathi.

CAPITOLUL 16

„Unde este Felicia?” am întreat-o pe Cindy.

„Vine mai tîrziu, mami”. Cindy mi-a povestit în continuare cum o căutase pe Felicia la locuința ei, ca să-i aducă cumplita veste.

„Mi-am propus”, a spus Cindy, „să-i povestesc totul foarte liniștit, dar nu mi-a reușit. Nu mi-am putut ține lacrimile. Felicia ședea acolo ca împietrită. În cele din urmă a luat scrisoarea care zăcea pe măsuța de cafea. Cel puțin știm că este la Dumnezeu’ au fost cuvintele ei, și cînd a spus aceasta, a început și ea să plîngă. Am citit scrisoarea Kathiei și am întreat-o dacă ți-o pot arăta. A spus: ‚Da’ - ‚Presupun că mama ta nu vrea să mă vadă’, dar i-am răspuns: ‚Ba da, cu siguranță vrea să te vadă’. Știam că vroiai, mami”.

Avea dreptate. Căci acum puteam s-o iubesc pe Felicia și să mă încred în ea, cum și-a dorit-o Kathi. Ea fusese cea mai bună prietenă a fiicei mele, și eu vroiam s-o văd.

Mama mea a sosit cu fratele meu și cu familia lui... telefonul suna... soneria suna... Prietenii sunau sau treceau pe la noi ca să ne asigure că ne iubeau și că se rugau pentru noi. Iar eu așteptam nerăbdătoare sosirea lui Vern și a băiețiilor.

Mama mi-a povestit cum fusese Kathi pe la ea cu puțină vreme în urmă. Ea fusese surprinsă, căci era pentru prima oară cînd Kathi își vizitase singură bunica.

„Am liber astăzi, bunico”, au fost cuvintele ei de salut, „și mă gîndeam că aș putea să te vizitez”. Ele au vorbit despre planul Kathiei de a merge săptămîna următoare în tabără de misiune.

„Sînt așa de emoționată!” spusese ea. „De abia pot să aștept”.

Cînd Kathi a sărutat-o la despărțire pe obraz, a fost pentru ultima oară cînd a văzut-o pe „draga ei de Kathi”.

Ce a determinat-o să parcurgă marea distanță de la Westwood la Pacific Palisades numai ca să-și viziteze bunica?

Am aflat și că puțin înainte de plecarea ei în tabără Kathi mai fusese la Hope.

„Hope”, îi spusese Kathi, „în ultima vreme n-am mai fost așa de bune prietene, și-mi pare rău. Știi că m-am rugat în ultimul timp ca să conducă voia lui Dumnezeu în viața mea, și Dumnezeu mi-a răspuns. Nici n-am întreat dacă aș putea să merg

și eu în tabără, ei m-au întrebat”.

Aceasta a fost despărțirea Kathiei de prietena ei Hope. Iar starea de urgență din rîndurile ei către Felicia s-au repetat într-o scrisoare către prietenul ei Brad, care era în marină. Scrisoarea Kathiei către Felicia era un plastru pentru rana mea deschisă. Am purtat-o permanent cu mine și am arătat-o familiei mele și prietenilor noștri.

„Este aproape ca și cum ar fi știut-o”, au spus cițiva.

În aceeași seară spre ora 9 a sunat cineva la ușă. Cînd am deschis, în fața mea stătea Tom, vechiul prieten al Kathiei.

„Hallo!” a spus el zîmbind. „Kathi nu mai locuiește aici, nu-i așa?” L-am rugat să intre.

„Tom”, i-am spus cît de blînd puteam, „n-ai auzit? Kathi a avut un accident și a murit”. Am crezut că Tom o să-și piardă cunoștința; a pîlit și s-a așezat apoi repede pe un scaun.

„Citește această scrisoare, Tom. A scris-o Feliciei cu trei zile înainte”. I-am dat foaia iubită. A citit-o, și cînd mi-a înapoiat-o, ochii îi erau plini de lacrimi.

„Ce fată! Ea a spus tare și clar ce credea - pînă la sfîrșit!”

O clipă mi-a venit să zîmbesc, cînd mi-am amintit de discuțiile aprinse pe care le-au avut Tom și Kathi asupra chestiunilor de credință. „Ea este la Domnul, Tom”, l-am asigurat eu, și el a dat din cap.

Spre miezul nopții, cînd agitația s-a mai potolit, au sosit Vern și băieții. El m-a luat în brațe ca să mă mîngîie și a fost surprins să mă găsească într-o asemenea pace.

„Uite, dragă...” I-am arătat scrisoarea Kathiei, și el a citit-o cu atenție. „Aș vrea să cîștig lumea”, a repetat el. „Numai Kathi putea să spună așa ceva”. Vocea lui oglindea ceea ce simțea în acea clipă. „Și, știi ce? Ea va cîștiga lumea cu această mărturie a credinței ei. Cine s-ar putea împotrivi unei asemenea chemări?”

Ne-am rugat. I-am mulțumit Tatălui nostru ceresc că a luat-o pe fiica noastră direct la El. „Unde sînt eu, acolo sînteți și voi”, a spus Isus. Ce mîngîiere!

„Dragă”, Vern m-a apucat de mînă, „ea este acasă”.

CAPITOLUL 17

Duminică dimineața a sunat cineva la ușă. Erau Felicia cu mama ei. Cînd Felicia a sunat-o pe mama ei în Texas, nu a putut spune altceva decît: „Mamă, Kathi a murit”. Mama ei se urcase în primul avion și a sosit curînd la ea.

„Felicia, iartă-mă”, am spus eu, în timp ce o îmbrățișam plîngînd, „am fost geloasă, cred, pentru că tu și Kathi ați fost așa de aproape”. Mi-am vărsat toate simțămintele reținute de multă vreme.

Am petrecut împreună întreaga zi și ne-am cunoscut una pe alta. Am putut să simt prezența Kathiei, caldă și eficientă. Eram așa de fericită că am cîștigat-o în sfîrșit pe cea mai bună prietenă a ei și că o iubeam. Poate că nu ar fi luat naștere multe neînțelegeri dacă ne-am fi întîlnit în urmă cu doi ani și am fi discutat una cu alta. „Kathi nu m-a lăsat niciodată în pană, nici o singură dată”, a povestit Felicia. „Ea mi-a promis ca cel puțin peste vară să locuim împreună, dacă mă întorc în California. Și s-a ținut de cuvînt, deși știa că o să vă rănească prin asta”.

Casa noastră s-a umplut de rudeni și prieteni - prietenii Kathiei au venit în cete la

ușa noastră... S-au oferit alimente... s-au adus flori... convorbiri telefonice au venit din state îndepărtate... și tot mereu cuvinte de îmbărbătare și mângiere: „Noi suferim nu ca ceilalți care n-au nădejde“.

Era posibil oare ca în acele zile să simțim pacea? Da, aveam pace; ea mă pătrundea, deplină și curată, pacea, care întrece orice pricepere - pacea lui Dumnezeu.

În îndepărtata Brazilie, Jim și Ann căutau neîntrerupt să primească permisiunea de a părăsi țara. Strădania lor nu putea să nimerească vremuri mai grele, când toate permisiunile fuseseră retrase temporar de către guvern din pricina tulburării politice. O părăsire a țării în aceste condiții părea imposibilă.

În multe locuri din SUA, prietenii s-au unit în rugăciune și L-au rugat pe Dumnezeu să facă o minune și să-i lase să vină acasă.

Joia domnea deja o atmosferă descurajantă. Starea lui Dave era tot critică, iar noi n-am mai auzit nimic din Brazilia. Cîțiva bărbați din adunarea noastră s-au strîns și au căutat o soluție. „Dacă tu ai vrea să vorbești cu cineva din Brazilia, ce-ai face?“ - „Aș lua receptorul telefonului și aș ruga să mi se dea legătura cu Brazilia“, a spus unul.

„Atunci aceasta ar trebui s-o facem și noi!“

Legătura a fost curînd stabilită, și am aflat că familia Wallis era deja în drum spre SUA, și că o să sosească miercuri în Salinas ca să-l vadă pe Dave. Mai tirziu am aflat că într-adevăr se întîmplase o minune. Dumnezeu mișcase inima unui înalt funcționar din guvernul brazilian și acesta le-a permis să părăsească țara, în ciuda condițiilor nefavorabile.

Vern și cu mine am știut că împreună cu Joe și Veda Quatro trebuia să luăm măsuri pentru înmormîntare, care trebuia să aibă loc în ziua de joi.

Cînd am pornit la drum, m-am întors încă o dată și am aruncat o privire spre tabloul care o arăta pe Kathi la sfîrșitul școlii. Un sicriu pentru ea? Un sicriu pentru fața mea vioaie? Am strîns mîna lui Vern și mi-am adunat puteri pentru sarcina care n-avea stătea în față.

Cînd ne-am întîlnit cu Joe la Institutul de pompe funebre, ne-a povestit toate amănuntele despre accident. Mașina ajunsese cumva peste linia din mijloc pe celălalt sens de circulație. Cum s-a putut întîmpla asta, nu știa nimeni.

Mi-am închipuit micul Mustang roșu cum gonea de-a lungul străzii curbe. Patru adolescenți rîzînd stăteau în el flecărînd, sugînd bomboane și fericiți de săptămîna petrecută. Au văzut ei primejdia? A fost oare prea brusc pentru ei ca să recunoască că în fața lor stătea o ciocnire? S-a întîmplat, și cum s-a întîmplat, nu vom afla niciodată. Acum trebuia deci să căutăm un loc de odihnă pentru cei trei copii ai noștri. Am fost adînc mișcați cînd prietenii dragi ne-au oferit trei morminte aflate unul lîngă altul în frumosul cimitir Oakwood din Chatsworth.

Cînd am ajuns seara acasă, Vern mi-a dat mica piatră prețioasă albastră pe care o purtase Kathi cînd a survenit accidentul. O țineam recunoscătoare în mîna. Kathi țineuse mult la ea și o purtase mereu. Mă gîndeam plină de dragoste la John care acum era în armată și la seara cînd i-a dăruit plin de mîndrie Kathiei micul inel.

Dumnezeu mi-a dat iarăși mai mult decît am putut cere sau nădăjdui. Aveam scrisoarea Kathiei, ultima mărturie a iubirii ei pentru Isus Cristos -, și aveam acest mic inel, un semn al multelor ei prietenii. Pe atunci nu știam că urma să primesc încă mult mai mult.

CAPITLUL 18

„Dragă”, mi-a spus Vern, „cred că ar trebui s-o ții pe Kathi în amintire așa cum era, și nu cum este acum”.

El a intrat înaintea mea în morgă, și se clătina când a ieșit. Dar adînc în inima mea știam că trebuia să văd trupul pe care îl lăsase Kathi în urmă.

Am intrat încet în cameră și am privit în jos la cea de a doua fiică a mea. Părul ei negru era pieptănat și îi încadra fața. Șuvițele de pe frunte îi erau tăiate. Ochii ei rîzători, negri, erau închiși. Kathi nu mai era cu noi.

Cînd stăteam așa, Vern și-a pus blind brațul în jurul meu și am simțit amîndoi prezența lui Dumnezeu. El era acolo, prezența Sa umplea camera. Totul era așa de real, deși n-ai fi putut explica. În loc să mă prăbușesc, cum mă temusem, inima-mi devenise foarte ușoară, căci știam că aceasta nu era Kathi a noastră. Ea trăia, era mai vie ca oricînd, dar noi nu puteam vedea acea parte a cerului.

Cindy a intrat lingă mine, apoi Felicia, mama mea, fratele meu, băieții noștri. Felicia a pus iubitoare un minunat buchet de flori în mîna Kathiei. Cînd am privit fața Feliciei, mi-au venit lacrimi în ochi. Ea o iubise pe Kathi și o cunoscuse foarte bine, poate mai bine ca noi toți. Ultimul gînd și ultima rugăciune a Kathiei o priveau pe Felicia. „Sînt răspunzătoare pentru ca tu să nu te pierzi”, scrisese ea. Cînd au ieșit ceilalți, am atins mîna Kathiei și am șoptit: „Noapte bună, dragă, pînă dimineață”. Aceasta spusese totdeauna cînd mă despărteam seara de copii și le doream noapte bună, de cînd erau încă mici.

Somnul Kathiei va dura poate mult, dar o siguranță nu mi-o putea lua nimeni: într-o zi, în dimineața veșniciei, o să-mi revăd iarăși copilul iubit.

Felicia mergea adînc cufundată în gînduri împreună cu noi spre mașină.

„Credeti că aș putea să vorbesc în seara aceasta cu pastorul Smith?” a întreat ea.

Ivan Smith, fostul nostru pastor, tocmai se reîntorsese din estul SUA. El declarase deja că va ține serviciul de înmormîntare. Am condus-o pe Felicia la casa unde locuia pastorul, și el a luat-o deoparte.

„Aș vrea să fiu creștină. Exact ca și Kathi”, i-a spus ea.

Cînd Felicia s-a întors înapoi în cameră, în care o așteptam, fața ei strălucea de bucurie.

Am îmbrățișat-o; inima mea era preaplină, nu puteam vorbi.

Rugăciunile Kathiei fuseseră împlinite. Felicia se dăduse în această zi în mîna Domnului, și îi deschisese inima și viața ei.

Mi-am adus aminte de ziua de august cînd Kathi a spus deodată la masa de prînz: „Acum știu ce voi face cu viața mea. Doresc să devin misionară”.

Chiar dacă ar fi devenit foarte bătrînă - poate totuși nu ar fi putut atrage pe Felicia, așa cum a făcut-o acum în moarte. Iar dacă Kathi ar fi devenit misionară, cum plănuiise, oamenii care prin moartea ei au auzit mesajul Evangheliei n-ar fi putut fi niciodată atinși.

Cît de adevărate sînt totuși cuvintele apostolului Pavel: „Dar noi știm că toate lucrurile se fac împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”.

CAPITOLUL 19

Jim și Ann Wallis au venit din Salinas cu cei doi băieți ai lor la noi, iar Dave a fost adus acasă cu ambulanța aeriană. El urma să fie transportat săptămîna următoare în clinica universitară UCLA unde trebuia să fie supus unor operații plastice vaste.

Am urat bun venit lui Jim și Ann împreună cu Joe și Veda, pastorul Smith și Roy McKuen, președintele lui „World Opportunities” și prieten vechi al familiei Wallis. Deși toți eram marcați de durere, în inimile noastre nu exista nici o îndoială de faptul că prin această îngrozitoare nenorocire se făcuse voia lui Dumnezeu. Am vorbit despre copiii noștri; familia Quatro au povestit despre Sue și Alissa, care erau prietene de-ale lui Mike și care-L primiseră în ziua aceea pe Cristos. Ann și Jim au povestit de prietenii lui John, care și-au făcut și ei de cunoscut credința în Isus Cristos. Toți vroiam ca serviciul de înmormîntare de a doua zi să nu exprime jale, ci biruință, căci era o tragedie care devenise triumf. Am format un cerc, și fiecare din noi s-a rugat Domnului ca prin moartea copiilor noștri Numele Său să fie glorificat.

Am plîns și ne-am rugat, și de abia puteam pricepe ce odihnă ne umplea pe toți - ce pace deplină.

Cînd am mers la culcare în această seară, l-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea har și putere pentru ziua următoare. Întreaga lume trebuie să știe că harul Său era de-ajuns ca să pună capăt oricărei nevoi - chiar cea a înmormîntării unui copil iubit.

A venit marea limuzină neagră ca să ia familia noastră și s-o ducă la biserica baptistă Van Nuys, unde urma să aibă loc serviciul religios. Era dimineată și, pentru o zi de septembrie, încă foarte cald. Marele loc de parcare a fost curînd plin de mașini.

Biserica minunată era plină de sunete maiestroase de orgă. Familia noastră ședea în spatele familiei Wallis, iar în bancă în spatele nostru stăteau familia Quatro.

Cele trei sicrie închise erau înfășurate în flori. Deasupra atirna o cruce uriașă din flori, un dar al taberei de misiune, în care copiii noștri își petrecuseră ultima săptămîna din viața lor. Iar peste tot - adolescenți! Îi rugasem pe prietenii de școală ai Kathiei - Tom, Jim, Glen și Jon să ducă sicriul ei. Mi-am adus aminte de acea dimineată de Paști din anul trecut cînd Kathi îi adusese în adunarea noastră.

„Am vrut ca ei să audă Evanghelia”, cuvintele ei răsunau încă în mine, „despre moartea lui Cristos, și mai ales despre învierea Lui”.

Jim plîngea neînfrînat. Kathi fusese tovarășa lui; ei își împărtășiseră reciproc cele mai secrete dorinți și visuri. Glen, care de puțină vreme își pierduse sora într-un accident de mașină, stătea lingă el - acela care suna la telefon la miezul nopții ca să audă cuvintele mîngîietoare ale Kathiei. Tom - cum rîseseră el și Kathi și se tachinaseră, și de cîte ori tachinările lor duceau la schimburi de cuvinte pe teme de credință. Iar Jon, pe care Kathi de asemenea voia să-l ajute să treacă de la îndoială la credință. Cînd am văzut-o intrînd pe Felicia, m-am gîndit la hotărîrea ei de a-L urma pe Cristos și mi s-a încălzit inima. Nu mai departe decît ieri, mama Feliciei spusese pastorului Smith: „Am întors mulți ani spatele Domnului, dar acum mă reîntorc la El”.

Și apoi mă gîndeam la cartea de vizită care împreună cu un minunat buchet de flori fusese adus azi dimineată la ușa casei noastre. „Mulțumesc, Kathi - Bev”, ațit scria. Cine era Bev?

Sunetul familiar al pianului m-a adus înapoi la realitate. Un cor de tineri a intonat

cîntarea pe care Kathi totdeauna o cîntase cu atîta plăcere cu gura și cu instrumentul: „Tatăl te iubește”. Se potrivea exact lui Kathi, și mi-am amintit că-și aducea adesea prietenii la pian ca să le cînte „această cîntare grozavă”.

Roy McKuen a citit după Psalmul 23 cuvintele lui Isus din capitolul 14 al Evangheliei după Ioan: „Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine! În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri... ca unde sînt Eu să fiți și voi”.

Aceste cuvinte pe care le citisem și auzisem deseori în viața mea, primeau acum un cu totul alt sens. Pastorul Smith, vizibil mișcat, a început să vorbească celor aproape două mii de oameni.

„Nu știam ce pasaj din Biblie să citesc cu această ocazie”, a spus el, de abia putîndu-și reține lacrimile, „pînă ce tatăl lui Mike mi-a arătat un verset pe care Mike îl subliniasse în Biblia lui și care caracterizează poate cel mai bine viața acestor trei tineri.

„Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Cristos va fi glorificat cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine viața este Cristos, și moartea este un cîștig”.

Acestea sînt aceleași cuvinte din Epistola către filipeni, capitolul 1, versetele 20 și 21, pe care Mike în ultima seară de tabără le-a citit cînd s-a ridicat în picioare și a mărturisit că Cristos urma să fie glorificat prin el, fie în viață, fie în moarte. - Cristos a vrut ca prin moartea lui Mike să fie glorificat...

Am întreat familia Wallis ce intenționase John să facă cu viața lui. Ei mi-au zis că, cu puțină vreme înainte de plecarea lor în Brazilia, el spusese că vroia să predice ca Billy Graham și să cîștige pe oameni pentru Cristos...

Apoi pastorul Smith a citit scrisoarea Kathiei către Felicia. „Kathi trebuie să fi presimțit că va ajunge curînd la Domnul”, a urmat el. „Dorința acestor tineri era ca prin ei Cristos să fie glorificat. Mulți dintre prietenii lor au recunoscut între timp pe Cristos ca pe Salvatorul lor. Vreau să spun prin aceasta că ei au făcut personal cunoștința cu El, așa cum a scris Kathi în scrisoarea ei. Nu ajunge numai să fii membru într-o biserică, ci trebuie să experimentezi cu adevărat pe Cristos cel viu. Dacă i-am putea ruga pe Kathi, Mike și John să ne spună ceva, astăzi și aici, știu ce-ar spune: „Am vrea să-l cunoașteți pe Isus al nostru!” - și cu siguranță ar avea și de relatat cît de minunat este în cer.

Pentru ei moartea a fost un cîștig. Poate vă întrebați ce au cîștigat ei de fapt prin moarte, și răspunsul e simplu: A fi despărțit de trup înseamnă a fi unit cu Dumnezeu. Noi plîngem și ne întristăm, dar nu o facem ca ceilalți care nu au nici o nădejde, căci noi știm că Kathi, Mike și John sînt lîngă Cristos. Dacă i-am putea întreba azi, ar spune: „Am avut pe pămînt ce era mai măreț și mai bun, și o avem acum aici - viața în Cristos! Cristos este cel mai măreț! Credeți în El și urmați-L acum! Nu vă puteți baza pe mîine. Nu aveți voie să pierdeți timpul!”

După ce a terminat, Roy McKuen a rugat adunarea să se ridice în picioare și să intoneze cîntarea: „Ne-om vedea l-acelea țărături”. Era un imn plin de așteptare bucuroasă. În cele din urmă, cînd sute de oameni treceau pe lîngă sicriile închise, organistul cînta: „Halleluja” de Händel.

Au existat clipe emoționante, ca de pildă acela în care micuțul Bobby Wallis a tras

pe propar de haină și a șoptit: „Nu vă supărați, în care sicriu este fratele meu?” Kathi a fost înmormintată între John și Mike - ca și în viață, tot așa era în moarte înconjurată de prietenii ei.

CAPITOLUL 20

Dragă doamnă Johnson!

Știu că mulți oameni din tabăra noastră de misiune v-au scris. Și eu aș vrea să-mi prezint condoleanțele pentru moartea fiicei dvs. Ce minunat este totuși că noi, în ciuda tuturor, ne putem bucura de căile pe care le alege Domnul, și că El e glorificat prin moartea copiilor Săi.

Vă scriu de fapt întrucît vroiam să vă spun ce lucruri bune mi-a povestit Kathi despre dvs. și soțul dvs., și cît de mult v-a iubit. În prima seară în tabără, Kathi mi-a povestit că s-a mutat împreună cu Felicia. Întrucît știu că aproape s-ar prăbuși lumea peste părinții mei dacă mi-aș căuta o locuință, am întreat-o cum au reacționat părinții ei la aceasta. Plină de mîndrie mi-a povestit despre grijurile pe care și le-au făcut din pricina mutării, dar spunea că i-ați respectat hotărîrea și i-ați îngăduit să se mute. Mi-a povestit adesea și cît de înțelegători ați fost cu alte ocazii.

Într-o seară cînd vorbeam despre educația copiilor, Kathi spunea că e fericită că a fost educată așa. Ea simțea că fusese călăuzită și învățată, și că fusese crescută în cea mai mare dragoste și convingere creștină solidă de către dvs. Mi-a povestit de asemenea cît îi iubea pe frații ei, și ce plăcere îi făcuse să stea în cort cu ei. Kathi vorbea adesea despre părinții ei, și o făcea mereu cu mare atenție și cu dragoste profundă. Era o fată minunată, și sînt sigură că sînteți mîndri de a fi părinții ei.

Mă rog ca această scrisoare să fie pentru dvs. o mîngîiere”.

N-am cunoscut niciodată pe cea care ne-a adresat această scrisoare, dar a fost cu adevărat o mîngîiere pentru mine în zilele care au urmat după înmormîntare. Au sosit și multe alte scrisori și cărți poștale în care se vorbea despre credința Kathiei în Cristos și despre serviabilitatea ei, și n-au lipsit niciodată cîteva cuvinte despre dragostea ei adevărată pentru Domnul și despre firea ei veselă.

La o săptămînă după înmormîntare luam cina împreună cu cîteva prieteni, cînd a sunat telefonul, și Valeria, tovarășa de cameră a Kathiei în tabără, vorbea din îndepărtatul Seattle. Ea mi-a povestit despre ultimele zile ale Kathiei și despre bucuria ei de a-și preda viața în întregime lui Dumnezeu. „În seara de joi am mers împreună la un serviciu religios”, spunea ea, „și misionarul a vorbit despre moarte. Pe cînd ne întorceam în cameră, i-am spus Kathiei: ‚Știi, aș fi gata să mor dacă tatăl meu L-ar primi prin aceasta pe Cristos’. Kathi s-a oprit brusc, ca și cum ar fi străfulgerat-o un gînd. Puteam să văd că se gîndea foarte concentrată. Apoi a spus blînd: ‚Da, și eu aș fi gata să mor dacă Felicia și prietenii mei L-ar cunoaște pe Mîntuitorul meu’.

În noaptea următoare, Kathi a avut un coșmar și s-a trezit cu un strigăt: ‚Era așa de întuneric și nu puteam găsi ușa’, spunea ea. ‚Mi-e teamă că se va întîmpla ceva’. Dimineată i-a povestit lui Dave, Mike și John despre visul ei. Ei s-au așezat sub un copac, și Dave a citit Psalmul 27: ‚Domnul este lumina și mîntuirea mea; de cine să mă tem? Domnul este puterea vieții mele; de cine să-mi fie frică?’ Apoi s-au rugat ca Dumnezeu să-i poată folosi deplin spre gloria Sa, fie în viață, fie în moarte.

Cînd Kathi s-a întors în camera ei, fața ei strălucea. „Acum mi-am predat întreaga viață lui Isus”, a spus ea”.

Cînd am pus receptorul la loc în furcă, n-am putut să fac altceva decît să trimit o rugăciune de mulțumire sus la minunatul nostru Domn. „N-a fost accident”, am spus eu cînd m-am așezat din nou la masă. „Dumnezeu a luat la Sine pe copiii noștri. El Și-a întins pur și simplu mîna și i-a luat”.

În ziua următoare, Vern și cu mine am plecat la clinica UCLA ca să vizităm pe Dave. El era pe lista de așteptare pentru operații plastice și urma în curînd să-i vină rîndul. Cînd am intrat în salon, de abia puteam crede ce vedeam. Fața lui umflată era aproape de nerecunoscut, iar brațul lui era în gips.

A încercat să se ridice în pat. „Doamnă Johnson”, putea greu să vorbească, întrucît maxilarele lui erau ținute numai cu niște cuie, „aș vrea să vă sărut”. M-am aplecat ca să ating cu buzele mele fața lui Dave, iar pe obrajii lui au căzut lacrimi.

Dave urma să vorbească încă multe săptămîni cu maxilarele prinse în cuie, să suporte multe operații plastice și dureri mari, dar lunile următoare urmau și să ducă la un timp de maturizare spirituală pentru el. Pacea lui Dumnezeu era peste el; Dave își dăduse viața cu totul în mîna Domnului.

„Trebuie să continui de unde s-au oprit ei. Noi pur și simplu nu vedem cît de atotputernic este Dumnezeu. Întrebarea nu este, de ce i-a luat Dumnezeu, ci de ce m-a lăsat pe mine să trăiesc?”

Cercul mergea încet, dar sigur, mai departe. Într-o sîmbătă, a bătut cineva la ușa, și afară stătea încîntătoarea și blonda Debby, una din prietenele Kathiei, pe care o cunoșteam doar superficial.

„Știți ceea ce tocmai am făcut?” plîngea ea cu suspine. „Am mers la cimitir, m-am așezat pe mormîntul Kathiei și mi-am predat inima lui Isus”.

Plîngînd, mi-a povestit că în liceu Kathi fusese deosebit de prietenoasă cu ea.

În următoarele săptămîni am învățat s-o cunosc și s-o iubesc pe Debby, căci venea des în adunarea noastră și la noi acasă. Dar inima mea a fost adînc atinsă cînd după cîteva luni am primit o scrisoare de la ea, în care erau următoarele cuvinte:

„Aș vrea să vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine. Vă rog să mă ajutați să pun în ordine lucrurile din viața mea, în care pînă acum nu am corespuns. Cristos vrea ca eu să-L urmez cu toată ființa mea”.

Și Sharon și Hope au început să-și mărturisească credința lor în Cristos.

Dar curînd ultimele mele îndoieli au fost risipite în privința faptului dacă Dumnezeu îi alesese pe Kathi, Mike și John pentru o misiune specială. Anume, am făcut cunoștință cu Bev și cu povestea ei neobișnuită.

CAPITOLUL 21

Într-o seară de luni, la două săptămîni după accident, Bev a sunat la ușa noastră. Am salutat-o pe fata radioasă și am îmbrățișat-o.

„Kathi a fost așa de minunată”, a început ea, cînd ne-am așezat la ceai și biscuiți. „Presupun că ați vrut să știți de ce am scris pe cartea mea de vizită „Mulțumesc, Kathi!”

„Da, desigur”.

Bev și-a aruncat părul ei lung pe spate.

„Eram cu câteva prietene din clubul meu la ștrand, când am auzit despre accident. Cele mai multe fete erau tocmai în apă, dar câteva ședeau pe plajă și discutau. Deodată am auzit un țipăt, și o fată fugea plîngînd de pe colină la vale. „Kathi Johnson a murit!” striga ea.

Noi eram ca împietrite.

„Este cu neputință”, mă gîndeam eu. Kathi era așa de plină de viață și mereu încîntată de toate. Prietena mea Mary și cu mine tocmai discutaserăm despre Dumnezeu; pur și simplu nu puteam crede că există un Dumnezeu - știți -, când te gîndești la toate lucrurile îngrozitoare care se întîmplă în lume. Și atunci a venit vestea aceasta despre Kathi. Pur și simplu nu puteam să cred că Dumnezeu o lăsase să moară”.

Ne-am șters amîndouă lacrimile din ochi, și Bev a povestit mai departe.

„După o vreme, celelalte fete au plecat, dar Mary și cu mine am rămas și am discutat cu lacrimi despre Kathi, când deodată au venit spre noi două fete. „Aveți cîtva timp pentru noi?” au întrebat ele. Am dat din cap.

Atunci ne-au explicat cele patru legi spirituale, și ne-au spus că Dumnezeu ne iubește și că are un plan cu viața noastră.

Ascultam ceea ce spuneau, căci vestea pe care tocmai o primisem despre moartea Kathiei ne făcuse deschise pentru această discuție. Când ne-au întrebat dacă există vreun motiv pentru care nu am vrea să-L primim pe Cristos, ne era limpede că nu există vreun asemenea motiv. Mary și cu mine ne-am plecat capul și am făcut liber tronul inimilor noastre pentru Dumnezeu.

Acum părea ca viața să fie căpătat deodată un sens. Tot ceea ce mă încurcase și nedumerise pînă atunci, s-a rezolvat de la sine.

Dacă Kathi nu ar fi murit în credință în Cristos, probabil că nu aș fi cunoscut niciodată pe Domnul. De aceea am spus: „Mulțumesc, Kathi!”

Bev radia credință adevărată, și pacea ei era adevărată. M-am gîndit la versetul dintr-una din Epistolele către corinteni: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi”.

În lunile următoare am văzut ce devenise nou în viața lui Bev: credință nouă, țeluri noi, dorințe noi. Nu puteam face altceva decît să privesc la tabloul cu zîmbitoarea Kathi și să repet: „Mulțumesc, Kathi!”

Într-o duminică, Bev mi-a dat înainte de serviciul religios o bucățiță de hîrtie împăturită. Ea scrisese următoarele:

Aveam un prieten -Totuși n-o știam.

Închisă în propria mea lume,

N-am observat mîna lui caldă.

Acum a plecat de la mine,

dar căldura a rămas:

Eu cunosc acum drumul spre viață.

Era o nespusă bucurie pentru noi să participăm la hotărîrile pe care le luau prietenii Kathiei pentru Cristos, și la fel era și cu familiile Wallis și Quatro. Și Mike și John întipăriseră în prietenii lor o impresie puternică. Mătușa lui John, Ethel Emily Wallis, scriitoare și misionară, avusese prima gîndul să tipărească o broșurică despre cei

trei copii ai noștri. Sub conducerea ei a fost tipărită o broșurică în opt pagini cu titlul: „Echipa învingătoare”.

Pe copertă era o imagine a lui John Wallis cum tocmai înălța steagul pentru echipa de sport a liceului Canoga Park. Broșura conținea imagini color ale lui Kathi, Mike, John și Dave, fragmente din mărturisirile lor de credință pe care le depuseseră pentru Cristos, instantanee foto din tabăra de misiune, o tăietură din ziar referitor la accident și citate din predica de la înmormântare. Ultimul paragraf suna: „Dacă vreți să cunoașteți mai multe despre Dumnezeu, după cum L-au experimentat Kathi, Mike și John, atunci scrieți-i lui Dave Wallis”. Broșura a fost împărțită tuturor elevilor celor trei licee din jur, și și-a aflat cale în casele întregii văi San Fernando, chiar și în statele mai îndepărtate. Tot așa de emoționant ca reacția la această acțiune de difuzare a fost acel servici religios de duminică dimineața care a fost închinat broșurii. Biserica era plină pînă la ultimul loc; veniseră mulți prieteni de școală ai celor patru copii. Iar Felicia și-a adus în acest servici religios prima ei mărturie pentru Isus Cristos! „Știu că mulți dintre voi cred că scrisoarea Kathiei m-a adus la Cristos, dar nu e adevărat. A fost viața ei. Eu am cunoscut-o, am trăit împreună cu ea și am știut că ea avea ceva ce mie îmi lipsea - ceva ce aș fi vrut tare mult să am. Acum știu că aceasta era Isus Cristos.

Acum nu mai trebuie să-mi fie frică și nici să fiu singură. Cristos este totdeauna cu mine. Aș vrea ca Dumnezeu să-Și poată înfăptui planul Său în viața mea”.

Era o clipă de lumină. Dar era doar o senzație ca clipei cînd vom sta înaintea Domnului și vom vedea pe acei mulți, mulți oameni care prin mărturia depusă de Kathi, Mike, John și Dave au găsit calea spre viață.

„Nu uita: Pentru acei care iubesc pe Dumnezeu, nimic nu este la întîmplare”, l-am auzit eu pe tatăl meu spunînd, „totul e plănuit”.

„Ne-am rugat, cînd am plecat din tabără”, povestea Dave. „Ne-am rugat toți ca mîna lui Dumnezeu să ne conducă călătoria”.

Iar rugăciunile lor fuseseră ascultate, nu tocmai cum poate au așteptat ei, ci așa cum a prevăzut Dumnezeu în planul Său desăvîrșit al dragostei pentru ei. Dumnezeu auzise promisiunile și jîrămintele lor, și i-a crezut pe cuvînt.

Cînd au venit apoi o scrisoare după alta la Dave, m-am gîndit la propoziția din scrisoarea Kathiei către Felicia: „Ca și creștină nu am corespuns, dar crede-mă, pentru fiecare persoană pe lîngă care nu am corespuns, alte trei vor învăța să se încreadă în Isus.

Dave, care se vindecase în chip minunat, a început să răspundă la scrisori și a făcut ca mulți oameni, care i-au cerut acum ajutor, să aibă parte de credința lui. El mi-a arătat pasaje din cîteva scrisori pe care el le primise de la adolescenți, bunici, soldați, chiar de la un profesor de liceu, și în toate era aceeași cerere:

„Ajută-mă să găsesc pe Dumnezeu!”

Dragă Dave!

Am citit broșura cu „Echipa învingătoare” și am simțit o adiere a harului lui Dumnezeu. Pot să-mi închipui că mulți te întrebă cum poți să fii fericit cînd prietenii tăi și propriul tău frate au plecat din viață, dar ei pur și simplu nu înțeleg că prietenii tăi sînt acum acolo unde noi toți vrem să fim cînd murim. Eu L-am primit pe Cristos de abia de cîteva săptămîni, și sînt așa de bucuros pentru asta. Cum pot să povestesc

prietenilor mei despre Cristos? Să le scriu o scrisoare cum a făcut Kathi și în scrisoare să le scriu ceea ce a spus ea Felicie? Nu știu ce trebuie să fac. Te rog, ajută-mă!

Dragă Dave!

Am citit broșura „Echipa învingătoare” și am fost foarte impresionat de ea. Aș vrea bucuros să știu mai multe despre Dumnezeu lui Kathi, Mike și John. Se spune în broșură ca să-ți scriem ție, dacă avem întrebări. Sper ca prin tine să-L pot găsi pe Dumnezeu ca și Kathi, Mike și John. Îți mulțumesc din inimă.

Dragă Dave!

Am citit broșura cu titlul „Echipa învingătoare”. Eu am o altă credință, dar aș dori mult să știu ce gîndesc alții despre Dumnezeu. Aș vrea să știu mai multe despre Dumnezeu, ca și Kathi, Mike și John. Sînt conducătorul unei echipe Cross-Country.

Zilnic veneau noi scrisori, iar Dave, care promisese „să le ia locul”, a răspuns la toate.

CAPITOLUL 22

M-a străbătut un fior cînd am văzut mulțimea de oameni care se adunaseră în sufrageria noastră. Cîțiva erau prietenii Kathiei; alții n-o cunoscuseră pe Kathi, dar toți auziseră despre accident, și citiseră „Echipa învingătoare”. Și acum voiau toți să ia parte la un curs biblic.

M-am gîndit la Felicia, care se întorsese în Texas cu mama ei.

„Aș vrea s-o ajut pe mama”, spusese ea - Felicia, fata răzvrătită, care fugise de acasă. „Aș vrea să povestesc fraților și surorilor mele despre Isus”.

Înainte de a pleca, mi-a dat o scrisoare. Cînd am deschis-o și am citit ce era scris acolo, mi-am dorit ca și Kathi s-o fi putut citi.

„Dragă d-nă Johnson!

Dorința cea mai mare a Kathiei a fost ca eu să devin sora ei în Cristos. Acum dorința ei s-a împlinit. Și întrucît sînt acum sora Kathiei, sînt și fiica dumneavoastră. Vă iubesc”.

O s-o iubesc totdeauna pe Felicia și o să mă rog pentru ea.

Într-o seară a venit Steve la cursul nostru biblic, și din prima clipă am știut că Dumnezeu are planuri mari cu el. Lui Vern și mie ne-a plăcut de el de cînd l-am văzut. El avea dorința arzătoare să afle mai multe despre Dumnezeu. Rugăciunile lui erau simple, directe și o provocare propriilor noastre inimi. Steve, care provenea dintr-o familie distrusă, s-a mutat curînd la Dave Wallis care urma să exercite o mare influență asupra vieții lui. Seara, cînd ne-a împărtășit că vroia să devină pastor, a fost un punct culminant pentru Vern și pentru mine. Ceva mai tîrziu, Steve și-a adus prietena Janie în grupă, și L-a cunoscut și ea personal pe Cristos, după ce a ascultat un timp, și apoi a început să studieze singură Biblia.

Participanții la cursul nostru biblic și-au încredințat reciproc problemele lor, și prin aceasta ne-am apropiat mai bine unii de alții și de Cristos. Ultima seară biblică a avut loc cu puțin înainte de Crăciun. Căile noastre urmau din nou să se despartă, dar

eram recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună în care am putut să creștem în Cristos. Am pierdut-o pe Kathi, dar în același timp am câștigat nenumărați fii și fiice în Cristos. Într-o zi, înainte de ajunul Crăciunului, am mers singură la cimitirul Oakwood și am pus flori pe cele trei morminte. Pietrele funerare fuseseră puse de puțină vreme, și m-am luptat cu lacrimile când am citit versetele pe care fiecare familie le alesese ca inscripție.

Pe piatra lui Mike stătea deviza lui: „Pentru mine viața este Cristos, și moartea un câștig“.

Pe piatra lui John am citit: „M-am luptat lupta cea bună, am isprăvit alergarea, am păzit credința“.

Iar pentru Kathi noi alesesem: „Cel mai bine e să fii în Cristos“.

„Oh, Kathi“, m-am gândit eu, „dacă aș fi avut numai timpul să te cunosc și să te înțeleg“.

Când m-am întors la mașină, mi-a trecut prin minte un vers dintr-o poezie:

„Ea era un înger - și eu n-am știut-o.

Prea repede a trecut ea prin viață

Atingînd din zbor cîte ceva

- prea scurte au fost zilele ei.

A fost ca o lumînare care pîlpîie luminos

și apoi se stinge curînd.

Dar, prezența ei, căldura luminii ei

A încălzit multe inimi“.

În seara de Ajun, am stat în jurul pomului de Crăciun și am deschis pachetele cu cadouri, și pentru prima oară Cindy a trebuit să-și deschidă singură tradiționalul ei cadou aflat în papucii de casă. Dar în loc de nespusul dor după Kathi pe care îl așteptasem, inima mea era plină de o deosebită bucurie - bucuria pe care numai Cristos o poate da. Căci Hope, Debby, Bev și prietenul mai în vîrstă al Kathiei, John, au petrecut cu noi acest Crăciun, iar seara tîrziu a sosit un apel telefonic cald, din inimă, de la Felicia din Texas.

Toți resimțeau lipsa Kathiei înțocmai ca și noi, căci prin Kathi cunoscuseră ei adîncul sens al vieții lor. Fără să o exprimăm, i-am simțit totuși cu toții prezența.

Darul lui Cindy în amintirea Kathiei a fost o poezie, pe care în marea ei durere o scrisese într-o noapte.

I-a dat titlul:

„Pentru toate surorile“.

Mîine

voi încerca să o înțeleg,

și încîntarea în acești strălucitori

negri ochi;

voi încerca să-i înțeleg dorul de viață,

energia ei neobosită, dragostea ei pentru toți.

Miine

mă voi așeza lângă ea.
Voi cunoaște pe fetița zveltă
cu care am crescut și am împărțit camera,
de când eram încă mici.

Miine

ne vom încredința secretele
vom face plimbări lungi
și vom petrece rîzînd multe ceasuri.

Miine

o voi întreba de prietenele ei
(și de prietenii ei),
și ea-mi va povesti chiar de materia
preferată la școală.

Astăzi?

Astăzi n-am timp,
am prea multe de făcut,
ea mă calcă pe nervi.

Astăzi

îmi împrumută cele mai frumoase haine ale mele
și le strică. •

Astăzi

îmi consumă toată benzina din mașina mea.

Astăzi

mă întreabă prostii
și n-am nici un chef să-i răspund.
Astăzi sînt prea obosită

Dar miine

îi spun cît de mult o iubesc,
o iau în brațe, o mîngîi pe frumosul ei păr,
și-i spun cît de bucuroasă sînt
să am o soră...

mîine

Mîine!

Mîine a venit.
Dar ea a plecat.

Mă aștepta o sarcină pe care o tot amînasem, trebuia să controlez hainele Kathiei și alte lucruri de-ale ei. Am strîns la piept fiecare haină și mi-am amintit exact unde și

cînd o purtase. Eram singură, și nu mi-am reținut lacrimile cînd am împăturat familiarul costum alb-roșu de conducătoare. Am împachetat o cutie după alta, dar „haina de inger” am agățat-o înapoi în dulap. Pur și simplu nu mă puteam despărți de ea. Și bluzița verde pe care o cumpărasem împreună – singura piesă de îmbrăcăminte care a fost găsită de la ea la locul accidentului – am pus-o înapoi în sertar.

Cînd m-am uitat în masa ei de scris, am găsit chiar în fundul sertarului o bucăciță de hîrtie împăturită. Era o poezie pe care o scrisese Kathi cînd avea 16 ani – o poezie în care vorbea toată inima ei.

MINUNEA LUI DUMNEZEU

Cînd mă uit așa în jurul meu,
îmi dau seama

că Dumnezeu a creat totul:
păsările, cerul, copacii.

Dar apoi mă uit ceva mai atent
să văd partea dureroasă a vieții.

Îl văd pe Satana, care vrea să stăpînească lumea,

Și seamănă discordia în inimile oamenilor;

văd răul din jurul meu,

care pare să ia locul binelui.

Lucrările diavolului sînt pretutindeni,

dar Dumnezeu e mai puternic.

El a murit pe crucea de la Golgota,

ca să mă salveze de păcate,

astfel ca azi și pentru totdeauna

să pot intra în împărăția Sa.

Oh, mulțumesc Doamne iubit,

că m-ai eliberat.

Sînt pentru veci salvată

iar eu Îți voi sluji și voi trăi pentru Tine!

Kathi, Mike și John au fost și după moartea lor iubiți și cinstiți. În școlile și în locurile lor de muncă au fost fixate semne comemorative, ele erau destinate să amintească cîtă roadă poate aduce un om care și-a pus viața în mîna lui Dumnezeu. În acea toamnă, alegerea „reginei” („Homecoming Queen”) de la Cleveland High School a fost dedicată Kathiei; ziarul Impact a avut un articol despre copii și a povestit despre ultima lor săptămînă în tabără. Marilee Drown, o tovarășă de tabără din Arizona a scris aceste rînduri, cînd a auzit de accident:

Metal scrișnind pe metal

...sticlă spartă

...sirene...

...tinerete fără viață...

În întuneric

se cascadează golul morții!

DOAMNE!

...DE CE?

Și azi încă

se cască în întuneric

golul îngrozitor al morții -

...tinerețea fără viață!

Lovitura morții, care nu cruță pe nimeni

...nimicește conștiința celor vii.

TE ROG, DOAMNE, adu viața Ta tinereții

rătăcite fără viață!

Aceasta a devenit rugăciunea noastră zilnică, ca Dumnezeu să folosească viața și moartea fiicei noastre pentru glorificarea Lui, și să poată da multor adolescenți „fără de viață” viața Sa.

Rugăciunile noastre au fost ascultate. Am putut să vedem cu adevărat răspunsul la ele.

Familia Wallis a văzut!

Familia Quatro a văzut!

Iar Dave, care a emigrat în Brazilia și a putut să experimenteze în propriul lui trup o vindecare minunată, a văzut și el!

CAPITOLUL 23

Vineri, 13 martie - a nouăsprezecea aniversare a zilei de naștere a Kathiei. Mi-au trecut prin minte amintiri despre trecutele petreceri. Nici o sticlă goală de Cola și nici o pungă de cartofi prăjiți nu mai zăceau risipite prin cameră în acest an. Un mic buchet de flori a venit de la Dave și Ethel Wallis în amintirea zilei de naștere a Kathiei.

Deși trecuseră deja șase luni de la accident, durerea era încă însoțitoarea mea permanentă; cu toate că am trăit multe minuni și am experimentat pacea și harul lui Dumnezeu, această zi a adus totuși durere.

Căci aceasta era ziua fiicei mele; în urmă cu nouăsprezece ani îi dădusem viață.

Seara am vizitat-o pe mama mea la cină. Și vărul meu își avea ziua de naștere, și m-am întrebat dacă o să pot rosti urarea „felicitări din inimă” fără să izbucnesc în lacrimi. Înainte cu optsprezece ani el îi dăruise Kathiei de prima ei aniversare un medalion - fetei care avea aceeași zi de naștere ca și el.

Amintirea acestei seri mi-a arătat încă o dată cât de repede poate trece viața. Fratele meu Leo urma să mai trăiască încă numai nouă luni; marele, puternicul meu frate avusese parte de o moarte bruscă, neașteptată. El urma să poată saluta curînd în cer pe Domnul lui, dar și pe tatăl, pe fratele lui mai mic și pe nepoata lui.

Și numai după o lună de la îngroparea fratelui meu, a murit prietenul Kathiei, Jim - Jim „cel deosebit” - într-un accident de mașină. Cînd am stat la înmormîntarea lui în biserică în spate, mi-am amintit că el a plîns neînfrînat cînd a ajutat la ducerea sicriului Kathiei. Mă gîndeam și la clipele cînd arunca pietricele în geamul Kathiei și avea cu ea convorbiri lungi, la ore tîrzii. La mormîntul ei a spus el odinioară: „Am învățat atît de mult de la Kathi”.

Încă ddată au dus Glen, Tom și Jon un sicriu și l-au depus într-un mormînt

proaspăt săpat.

„Domnul recoltează”, a spus Glen încet.

La un an după accident, în septembrie, am plecat cu Ethel Wallis, Steve Quatro, Ethel Emily Wallis și Debby la cimitir, ca să depunem flori pe cele trei morminte. Când am ajuns, ședeau acolo două fete tinere; ele merseseră cu Kathi la școală.

„Dacă n-ar fi fost Kathi”, a spus Mary-Ann în timpul convorbirii, „nu L-aș avea acum pe Salvatorul meu”.

Paznicul cimitirului, care stătea în apropierea noastră, a vrut să ne întrebe ceva într-o englezească stricată cu accentul limbii lui materne spaniole. Ethel Emily, care fusese pe vremuri misionară în Mexic, s-a dus ca să vorbească cu el.

„El vroia să știe”, ne-a spus Ethel, „ce este cu cele trei morminte. El spunea că din ziua înmormântării fusese totdeauna acolo și că aproape zilnic a venit câte cineva ca să depună flori sau ca să se roage acolo. El ar dori mult ca să știe istoria care este legată de cele trei morminte”. Și Ethel i-a povestit istoria cu Kathi, Mike și John.

Astfel, ziua de care mă temusem s-a preschimbat într-o binecuvîntare vindecătoare.

A venit al doilea Crăciun fără Kathi, și Domnul a umplut inimile noastre cu dragoste și bucurie. Tom ne-a sunat și ne-a urat: „Sărbători fericite”. Bev a trecut pe la noi ca să ne aducă un minunat buchet de flori, și am discutat despre Domnul nostru credincios. Ea creștea permanent în credință și-L mărturisea pe Isus în Colegiu și prietenilor ei. Iar Debby, care lucra acum în marină și tocmai avea concediu, a petrecut întreaga seară de Crăciun cu noi.

„Aș vrea să devin misionară”, mi-a spus ea, când ședeam singure în sufragerie.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de bucurie când m-am gândit la încurcarea, descărăjată Debby care a venit la noi după înmormîntarea Kathiei și și-a golit inima - o fată care încercase totul ca să afle pacea, și a găsit-o în cele din urmă la Însuși Prințul Păcii. Ochii mei se îndreptau tot mereu spre tabloul zîmbitor al Kathiei de pe perete.

„Aș vrea să ciștig lumea”, spusese ea, „nu e timp de pierdut”. Ea ciștigase lumea, lumea în care o pusește Dumnezeu - lumea adolescenților. Lumea lui Bev, Felicia, Sharon, Hope, Debby, Steve, Jonie, Jim, Glen și a multor altora. O văd adesea așa - cu părul ei lung fluturînd în vînt, cu picioarele goale și cu blugi - pe nepăsătoarea și zîmbitoarea Kathi a noastră, Kathi care șoptise sincer: „Aș fi și eu gata să mor, dacă aceasta ar aduce pe prietenii mei la Cristos”.

Văd micul Mustang roșu, care merge curajos pe șoselele montane, încărcat cu patru tineri care rîd, cîntă, discută, se roagă și făuresc planuri - și într-o clipă foarte scurtă sînt toți, afară de unul, acasă.

Acasă pentru toată veșnicia.